N:r 1. Årg. 20. 1 JAN. 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Nyårshälsning. — Kinas uppvaknande. — »Guds rike har kommit till Kina, I.» — Hälsning från Pucheng. — Meddelanden från fältet. — Axplock ur bref. — Personliga meddelanden. — Tang-Jesus. — Hvad han kunde, det gjorde han. — Från andra missionsfält. — Trons pröfning. — Trettondagen. — Anmälan för år 1915.

Lofsång höfves oss.

Med tacksamhet till Gud blicka vi tillbaka på det år, som gått, men känna äfven ett behof att till missionens vänner och medarbetare få uttala vårt varma tack. Vi vilja säga: Tack för trofast förbön! Tack för hvarje kärlekens handräckning! Tack för hvarje kärleksfullt bref! Tack för hvarje gåfva, gifven i kärlek och tro!

När vi nu tillönska eder ett välsignadt nytt år, sker det med detta löfte från vår Gud:

Framgent skall jag hålla eder uppe, jag skall bära och rädda eder. Es. 46: 4.

Kinas uppvaknande.

Tydliga tecken gifva vid handen, att Kina står inför en stor religiös väckelse. Gud synes vilja säga till oss: Förundren eder... ty ett verk verkar jag i edra dagar... (Apg. 13: 41). Efter tåligt sående, efter årslångt förberedande arbete och uthållig bön synas vi nu ha kommit till skördetiden. Detta tidsskede passera vi blott en gång. "Nu är den välbehagliga tiden, nu är frälsningens dag." Böra vi ej alla med ett hjärta, i ett sinne, under endräktig bön nedbedja af Herren en mäktig väckelse i den kristna församlingen i Kina? Vi mena en rening och ett uppvaknande bland de kristna, så att de fatta, hvad ett sundt lif i Kristus innebär, äfvensom vikten af att göra något för de ofrälsta. Låt oss komma ihåg, att en väckelse ej är ett slags regelbundet blåsande ekvatorialvind, som vi ej alls kunna inverka på, ej en stormvind, som kan träffa oss eller gå oss förbi. Nej, den är en skörd, beroende på vårt eget sående och vattnande, men till hvilken Gud har gifvit växten. Charles Finney säger: "Väckelse följer som ett nödvändigt resultat af det rätta användandet af de föreskrifna medlen. Länge har den föreställningen varit rådande, att man i fråga om väckelse ej kan tillämpa de vanliga lagarna för orsak och verkan. Antag, att någon skulle försöka öfvertyga våra landtbrukare, att Gud ger dem skörd, endast när det behagar honom, att deras plöjande, sående och arbetande är alldeles oriktigt, att man därmed vill på egen hand söka få fram en skörd och skjuta Gud åt sidan. Skulle icke detta vara en säker väg till hungersnöd? Kände vi alla förhållanden, skulle vi förvisso finna, att närhelst af Gud föreskrifna medel blifvit på ett rätt sätt använda, har andlig välsignelse kommit säkrare och vissare än lekamlig sådan."

Från gudomlig synpunkt sedt är väckelse intet annat, än att Guds Ande får fria händer med människornas hjärtan. Mänskligt sedt är väckelsen en begynnande lydnad för Gud. Den är icke ett godtyckligt verk af Gud i strid med hans andliga lagar, utan det förhåller sig med väckelsen som med sådd och skörd, orsak och verkan, bön och svar, löftet och dess uppfyllelse. Gifva vi akt på de stora väckelserna under gångna tider, skola vi finna, att hvarje verklig andlig väckelse föregåtts af bön och efterföljts af förblifvande frukt.

Läs om den första stora väckelsen vid den

första pingsten! Betrakta den lilla skaran af Jesu efterföljare, som erhöll det stora uppdraget att "göra alla folk till lärjungar", "att predika evangelium för hela skapelsen". Märk, huru de först kämpa i bön i den öfre salen, huru de under tio dagar förbida Fadrens löfte, löftet om Anden. "Alla dessa framhärdade endräktigt i bönen." Och när pingstdagen var inne, insamlades den första stora skörden, tre tusen själar. Pingstdagen var judarnes stora skördefest. Andens pingst är ej blott en dag utan en tidsperiod, en Guds hushållningstid, en skördetid i Guds rike. Den Helige Ande har aldrig blifvit återkallad till himmelen. Den tid vi nu lefva i är en tid, då fullheten af hans kraft gör sig förnimbar.

Apostlagärningarna är en historia om bön och väckelse. Det är en missionsberättelse, som klart framställer missionens metoder och dess resultat. Vid 19 af de 25 tillfällen, då predikans resultat angifves, läsa vi om verkliga omvändelser. I 15 af dessa berättelser säges, att "många", "en hop" eller "alla" trodde. Dessa Herrens tjänare fingo se resultat, stora resultat. Men i rätt förhållande till deras yttre verksamhet stod deras enskilda bönekamp.

Vi märka samma böneande under de väckelser, som sammanhängde med reformationen. Det första som skedde var ett återvändande till bönen och Guds ord. Luther tillbragte flera timmar i bön, då han var som mest öfverhopad med arbete. Och hör John Knox' brinnande bön: "Gif mig Skottland, annars dör jag". Hafva vi någon erfarenhet af en sådan bönens kamp?

I det 18:de århundradet ha vi den stora väckelsen i England under Wesley. Historien säger oss, att man å ena sidan reste sig mot religion och kyrkor, att massorna voro okunniga och råa. Och dock bröt en så mäktig väckelse ut, att hela tonen i det engelska samhällslifvet blef förändrad. Kyrkan vaknade till lif och verksamhet. Fängelserna blefvo omdanade, slafveriet blef upphäfdt o. s. v. Och denna genomgripande väckelse begynte med att en liten grupp studenter samlades till bön i Oxford.

Ett liknande förhållande möter oss i det 19:de århundradet. Den stora väckelsen i Amerika år 1857 ledde sitt ursprung från en ringa man vid namn Lamphier. Denne var en kämpe i bön. Nedtyngd af ångest för de förlorade sammankallade han ett bönemöte midt på dagen till Fulton Street i Newyork. Han infann sig där på den bestämda tiden men fann ingen. Han fällde ej modet. Han klandrade ingen. Men han började själf bedja, att han för egen del måtte bli verkligen väckt. Efter en halftimme hördes steg i trappan. Först kom en, så ännu en, tills sex unga män lågo där på sina knän i bön. I sin dagbok skref han: Vi hade en skön stund. Gud var med oss, och vi kommo öfverens att åter samlas följande vecka. Då kommo trettio, veckan därpå ett hundratal. Möten höllos sedan hvarje dag. Dessa växte snart i antal, till dess hundratals och sedan tusentals bönemöten regelbundet höllos i Förenta staterna och en världsomfattande väckelse utbröt, under hvilken man räknar, att omkring en million själar blefvo vunna för Kristus.

Väckelserna under Charles Finney i Amerika inleddes också med bön och ledde likaledes till förblifvande resultat. I Finneys biografi läsa vi om hur bönens mäktiga verkan spordes vida omkring, och verket kännetecknades af en sådan kraft, att de starkaste män alldeles böjdes under kraften af Herrens ord och voro som hjälplösa. Det utmärkande kännetecknet för denna väckelse var en mäktig, segrande bönens ande, förkrossande syndakänsla och helhjärtad öfverlåtelse åt Kristus. Under denna väckelse ökades under ett år församlingarna med öfver hundra tusen medlemmar.

Samma bönevärme märka vi i de stora väckelserna under Moodys verksamhet i Amerika. Två enkla kvinnor brukade alltid sitta på främsta bänken under hans möten och bedja för honom. I Amerika och England vunnos stora skaror för Herren. Det var Moody, som sammankallade den första studentkonferensen till Northfield. Nu hållas öfver 120 sådana konferenser, som föra välsignelse med sig till skaror af studenter. Vid denna första studentkonferens grundades studentfrivilligrörelsen. Fem tusen studenter hafva sedan dess från Amerika utgått som missionärer till hednavärlden. Hvem kan mäta det mäktiga inflytande, som Moody utöfvade öfver hela jorden? Alltid sund och praktisk fasthöll han orubbligt den satsen: Gud gör sitt, då vi göra vårt.

Väckelsen i Korea föregicks af mycken bön. Den förste missionären, som landade i Ping-Yang, dödades, och de biblar, han hade med sig, förstördes. I samma stad döptes för ej fullt tjugu år sedan de första sju i en liten, liten koja. I denna stad såg jag en regnvädersdag 1,500 kristna koreaner samlade till gudstjänst. Åtta hundra samlades till onsdagsbönemötet, och alla ville bedja. Hvarje halfår har från denna församling utgått nya församlingar, enär ingen lokal under längre tid blef stor nog att rymma dem alla. Under 18 år har denna första församling blifvit moder till 42 nya församlingar, och ändå har den själf vuxit från 7 till öfver 1,500 medlemmar. Utrymmet till-

låter ej en utförlig beskrifning af denna mission. Under blott 20 år ha öfver tre hundra tusen koreaner öfvergått till kristendomen.

Och hvad skola vi säga i fråga om Kina? Det synes mig, som ville Kristus säga till oss: "Sägen I icke: Ännu är det fyra månader, tills skördetiden kommer? Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd. Jag har sändt eder att skörda, hvarpå I icke hafven arbetat." Låt oss upplyfta våra ögon öfver detta land, som vi älska. Hvem kan väl pejla djupet af dess nöd? Under hungersnöd, öfversvämningar, pest och fattigdom se vi detta folk lefva utan upplysning, utan kunskap om Kristus. Hafva väl vi någonsin ropat i vårt hjärtas nöd: Gif mig Kina, annars dör jag! Betrakta detta stora folk och alla de möjligheter, som ligga framför det. Columbus kunde ej se något, då han fäste korset på sitt bogspröt och satte ut, kämpande mot våldsamma stormar och upproriska sjömän för att uppsöka den nya världen. Men hur mycket låg ej därbortom! Med trons öga skulle han ha kunnat se ett nät af järnvägar och telegraflinjer, grufvor och fabriker, skolor och universitet i den mäktiga kristna republik, som nu sänder ut missionärer ända till jordens yttersta ändar. Kan icke trons öga se samma syn ifråga om Kina i denna tid?

Andra hafva arbetat. Hvem kan tälja all nöd, alla tårar, allt lidande, alla böner och allt det arbete, som ligga bakom dessa ord? Under fyra tusen år har Gud förberedt detta Kina. Under ett hundra år har evangelium där blifvit predikadt. Under denna tid har i missionens skolor undervisats en stor skara af Kinas ungdom. I missionens sjukhus ha millioner af patienter blifvit behandlade. Biblar, testamenten och traktater hafva strötts ut öfver landet. Martyrernas blod har flutit. Säden har blifvit sådd. Allt är redo. Hvad vänten I vidare på? Kristna af alla folk bedja nu för Kina. Kina befinner sig vid skiljovägen. Kineserna hafva brutit med många af sina gamla traditioner. De ha vändt ansiktet mot framtiden. Studenter, ämbetsmän och folkets ledare vilja nu såsom aldrig förr mottaga sanningen. Hvar i historien finna vi väl ett folk på 400 millioner, som så med ens lämnat sin gamla ståndpunkt och inrättat sig till en modern republik? Hvar skola vi väl i framtiden finna ledarna för ett så stort folk så mottagliga för sanningen? I 14 af dess städer läto förlidet år 4 tusen unge män inskrifva sig i bibelklasser, och 1,300 anmälde sig till dop eller läto inskrifva sig som katekumener. Detta år kunna vi efter allt att döma vänta en ännu större insamling blott i provinsen Fukien. Men det är ej blott Kinas studenter och stadsbor, som äro redo att taga emot evangelium. Nej, folket i alla dessa oräkneliga byar ända till landets yttersta gränser äro också redo. Öfverallt är skörden mogen. Såningstiden är därmed ej öfver. Vi måste så, och vi måste skörda, men låt oss ej glömma, att tillfället kan gå oss ur händerna. "Andra hafva arbetat, jag har sändt eder att skörda." Hvad skola vi säga, då detta land, som vi älska, står inför en skördetid, hvars like ej skådats i Asien?

Sherwood Eddy.

"Guds rike har kommit till Kina".

I.

Vi hade ämnat lämna en redogörelse öfver de synliga resultaten af de möten, som under ledning af Mott och Eddy förra året höllos på flera platser i Kina. Men då vi nu mottagit meddelande om synnerligen märkliga rörelser, som för närvarande pågå bland Kinas studerande ungdom, synes det vara lämpligare att först i sammandrag redogöra för dessa, så mycket mer som förbön begäres för de unga kineser, som nu i så stort antal öppna hjärta och sinne för evangelium.

I staden Tientsin i norra Kina började Eddy sina möten den 16 september. Den stora salen i Honan Gille med sittplatser för 2,000 personer ställdes till hans förfogande. Denna sal fylldes till sista plats af studerande; ja, hundratals kunde ej komma in. För yngre skolungdom och affärsmän höllos särskilda möten, äfven de talrikt besökta. Resultatet af dessa möten blef, att en stor skara anmälde sig vilja inträda i bibelklasser för att närmare lära känna den sanning, de hört förkunnas.

I hufvudstaden Peking, som sedan besöktes, befanns en kraftig dörr vara öppen för evangelium. Presidenten tog vänligt emot Eddy och uttalade sitt varma intresse för hans verksamhet. Vice presidenten inbjöd honom till sitt palats och bad honom tala till hans familj och gäster. Civilministern upplät plats för det stora predikotältet inom den för främlingar förr otillgängliga delen af staden alldeles framför det kejserliga palatset och bredvid det altare, där kejsarne plägat tillbedja. Krigsministern sände 200 militärtält för att med tillhjälp af dem göra predikotältet ogenomträngligt för regn. Undervisningsministern gaf lärjungarne i alla statens skolor i Peking lof en half dag, för att de skulle få tillfälle att bevista det första mötet. Till samma möte sände utrikesministern en representant. Under tre dagars tid talade Eddy i detta tält till tusentals unge män. Det rymde omkring 4,000 personer. Studerande från ett tjugutal läroverk och högskolor infunno sig, och en stor mängd af dessa unge män tillkännagåfvo sitt beslut att närmare forska i sanningen och anmälde sig därför till inträde i bibelklasser. För

män af andra samhällsklasser höllos särskilda möten i en annan del af staden. Anmärkningsvärdt är, att vid mötet för affärsmän hade handelskammarens medlemmar på förhand begärt att åt sig få platser reserverade. Åtskilliga hundratal begärde vid dessa särskilda möten, att tillfälle måtte beredas dem att grundligare få studera Bibeln.

Särskildt märklig är den ställning ämbetsmännen i Peking intogo till dessa möten, i betraktande af att denna stad alltid varit sätet för den mest benhårda konservatism. Så t. ex. hade till ett möte, anordnadt för sådana, som kände sig stå inför ett afgörande, infunnit sig en f. d. guvernör, två generaler, presidentens privatsekreterare, direktören för riksbanken jämte andra högre ämbetsmän, en filantrop, som bekostar studierna för flera hundra unga studenter, o. s. v. Omkring tolf af stadens tidningar ägnade mötena stor uppmärksamhet, och flera af dem innehöllo en serie artiklar öfver kristendomen.

I Paotingfu, en stad i närheten af Peking, kunde Eddy stanna blott en half dag. Men på denna korta tid ordnades för honom icke mindre än fem särskilda möten. Fastän det den dagen var en stor festdag till Konfucii ära, infunno sig de studerande i stora skaror, och flera hundra af dem tillkännagåfvo sin afsikt att blifva kristna.

Från norra Kina ställdes färden till Changsha, hufvudstaden i provinsen Hunan, söder om Yangtsekiang. För tjugu år sedan fanns i denna provins ingen enda missionär, och provinsens ledande män hade inbördes förpliktat sig att aldrig tillåta en missionär öfverskrida gränsen. Huru olika nu! Nära Konfucii tempel hade provinsens guvernör upplåtit plats för det stora predikotältet. Tre tusen studenter infunno sig. Tillträde gafs endast åt dem som hade biljett. Guvernörens egen musikkår spelade, och en särskild välkomsthälsning från honom upplästes af rektorn vid högskolan, som också tog ledningen af mötet.

Eddy hade blifvit inbjuden till Changsha genom telegram från rektorerna vid femton icke-kristna skolor, hvilka önskade, att han skulle tala till deras lärjungar. Äfven här gjorde tidningsredaktörerna sitt bästa i att sprida det budskap, som framfördes. Fastän Eddy den andra dagen på ett synnerligen skoningslöst sätt förde sanningens svärd, fylldes tältet strax efteråt till sista plats. Öfver 500 stodo utanför utan att kunna komma in. Till dem talade en af missionärerna. Eddys ämne lydde: "Kristus, den enskildes och nationens hopp." Vid eftermötet stannade omkring ett tusen kvar.

Innan Eddy lämnade staden, inbjöds han af guvernören att i dennes palats hålla ett möte med hans stab och de högre ämbetsmännen inom provinsen.

Eddys tolk vid dessa möten var son till en guvernör, som hade varit styresman i ej mindre än fyra af Kinas provinser. Hans farbror, markis Tseng, hade på sin tid varit Kinas sändebud i England, Frankrike, Tyskland och Ryssland. Hans farfar var Tseng-Kuo-fann, en af Kinas största statsmän. För fyra år sedan var denne unge man en konfuciansk ateist. Juldagen i fjol mottog han dopet. Och nu stod han inför dessa skaror af studenter och bekände frimodigt sin tro på Jesus såsom sin personlige frälsare.

Hälsning från Pucheng.

Under sommaren, som jag med de mina tillbragte i vårt gamla hem i Tungchowfu, hade jag glädjen ha evangelisterna från vårt Puchengdistrikt samlade till en tjugu dagars bibelkurs. Herren fägnade oss rikligen med håfvorna i Romarebrefvet och Efesierbrefvet, och ehuru vi på grund af värmen måste ge tappt, förr än ämnadt var, sade sig dock medhjälparne vara mycket tacksamma öfver detta tillfälle att få kogret fylldt med pilar för striden på de olika stationerna.

Efteråt gaf Herren min hustru och mig en tid af hvila och mycken andlig vederkvickelse, då vi tillsammans läste den gudsmannen Andrew Murrays böcker, manande oss till bönearbete såsom det viktigaste af all verksamhet. Visserligen fingo vi också pröfningar, i det våra barn blefvo sjuka, men Herren hörde vårt bönerop och gaf oss åter vår lille minstes lif.

Mot slutet af augusti afreste jag för att börja höstens arbete med resor till månadsmötena på våra fyra stationer. Jag kände genast, att det var ej detsamma som att börja efter en sommar med friluftslif, bad och kroppsöfningar på Blomsterberget; förstår nu mycket väl, hvarför vissa sällskap påyrka, att deras missionärer skola ta sig ett par månaders rekreation under den varma tiden.

Det gällde nu att åter ordna verksamheten, som ända se'n i mars varit oregelbunden på grund af Hvita Vargens infall i provinsen. Herren hade emellertid hört våra böner och verkat i det fördolda. Jag vill nu berätta om ett och annat till belysning häraf.

Strax efter min ankomst till Pucheng uppsöktes jag af f. d. evangelisten Tung, som jag vid förra årets slut hade sett mig nödsakad entlediga från arbete hos mig. Tung var sig nu ej lik. Han kom för att be mig om förlåtelse. Herrens tuktan hade böjt honom och bragt honom till besinning. Vi bådo och gräto tillsammans, och han återvände till sitt hem för att först och främst där tjäna Gud.

Vid månadsmötets predikan kände jag mig styrkt af Herren, då jag såg mottaglighet för sanningen. Vid ett följande enskildt samtal med en troende döpt affärsman aflade han följande bekännelse: "Pastor, jag är en sådan, hvarom ni talat, som lider af en förut begången synd. I min ungdom, då jag var anställd i en affär, hade jag umgänge med flera bekanta i rådhuset. En affärsman, som hade en rättegång före, begärde då min hjälp att föra sin talan hos herrarna i kansliet, som skulle föra fram saken vid domstolen. Jag lofvade och fick då 200 täl att framlämna såsom "present" till ofvannämnda kanslister. Jag gaf dem emellertid blott 50 täl och behöll de 150 för egen räkning.

Rättegången förlorades emellertid, och ehuru käranden mot mig framkastat tydliga misstankar, har han dock i saknad af bevis ingenting kunnat göra, då jag naturligtvis ej kunnat tala sanning. Nu, sedan jag blifvit en kristen, kommer denna sak emellanåt fram i mitt minne och vållar mig ofrid. Jag äger ej mer än 50 täl, som jag inlagt i affären; är för öfrigt i skuld för mitt hus; ser mig därför ej i stånd att godtgöra den orätt jag gjort. Detta är i sanning svårt." Det gjorde mig godt att få se ett bevis på huru Guds Ande verkar. Men ack, hur skall hans sak kunna uppgöras?

Påföljande söndag var månadsmötet i Huachow. Evangelisten Uang var mer än vanligt glad. Ej underligt, ty han kunde nu anmäla ett par f. d. opiepatienter jämte en annan man och ett par kvinnor såsom allvarliga "forskare". Det var lätt att tala i Huachow denna gång.

Efter en forcerad ridt till Sianfu och tillbaka igen i och för tandplombering var jag söndagen därpå i Hsiao i och för månadsmötet. Ehuru församlingen här i saknad af en god evangelist blifvit kallsinnig, hade Herren äfven på denna plats uppmuntringar att gifva. Bland de troende var en intelligent kvinna, 19—20 år, af bättre familj, hustru till en student, som jämte några kamrater på statens bekostnad sändts till Columbia universitet i Amerika för att studera utländsk lärdom. Genom en troende sykvinna hade hon fått höra om Jesus och trots mycket motstånd i hemmet framhärdat i sin tro. "Jag har sagt åt mina svågrar och svärföräldrar", berättade hon för mig, "att huru mycket lidande de än pålägga mig, kommer jag ändå att studera de kristna böckerna." — Jag har sedan hört, att svågrarna läst upp för henne ett bref — äkta eller falskt vet man ej — från hennes man, hvari denne förbjuder henne att besöka de kristnas möten. Hon har nu ingen annan utväg än att ta sitt Testamente med sig till skolan för att där i smyg söka tillfälle att läsa det. Ack, att Herren ville rädda denna själ!

Till den rika familjen Chao i samma stad hade jag länge försökt få inträde. Ett litet medicinförråd, som jag inlagt på utstationen, hade redan fått tjäna en sjuk kvinna, en sonhustru i familjen, och äfven ledt dennas mor att ofta besöka våra möten. Syster Anna Rosenius hade genom den sjuka fått tillfälle att göra ett besök i hemmet, och hvad hon där såg, manade oss till förbön. Nu kom åter bud med begäran om mer medicin. Då syster Ingeborg Ackzell just hade anländt på genomresa till Huachow, uppmanades hon att aflägga ett besök "för att undersöka den sjuka". Isen var tydligen bruten, ty nästa dag fick jag själf kallelse att gå dit. Jag fann en utmärglad 32 års kvinna, som i 11 år legat till sängs. I många år alldeles hopkrumpen till följd af värk hade hon efter intagning af vår medicin blifvit betydligt bättre. Hvad som mer än medicinen hjälpt henne, var det nya ljus och hopp hon funnit i de böcker, som evangelisten gifvit henne. Dagligen hade hon läst i sitt Nya testamente. Hon hade också ur andra böcker skrifvit af böner för morgon och afton, som hon dagligen använde. Liksom om hon märkt den undran, jag kände i mitt sinne angående äktheten af hennes bönelif och liksom för att förjaga mina tvifvel lade hon handen på sitt hjärta och försäkrade: "Jag tror, jag tror." Blicken och uttrycket förjagade alla tvifvel. Djupt rörd gjorde jag ronden till släktens öfriga familjer i det stora etablissementet, där spår af en förgången storhetstid stucko fram. Under mer än en timmes tid fick jag vittna om Kristus för dessa stackars människor. Med anorna från en förgången glansperiod öfver sig men nästan ruinerade genom opierökning med däraf följande förslappning, som lämnat förvaltningen af familjens egendom åt parasiter och blodsugare, sitta de få öfverlefvande begrafda i sina mörka rum, för fina att umgås med vanligt folk och för fattiga att hålla stat för de förnäma. Försumpning står att läsa i deras anletsdrag; tröstlöshet är stämpeln på hela deras tillvaro. I detta hem finnes nu *en*, hvars blick är fästad på hoppets stjärna. Bedjen för henne!

Den största glädje, vi på länge haft, bereddes oss förliden söndag. Då var Tung åter hos oss. Vid aftonens vittnesbördsmöte stod han upp och sade ungefär följande: Sången, som vi nyss sjungit, säger, att villkoret för att kunna lefva ett lif i renhet, dygd och kärlek, buret af Herren Jesus, är, att man låter honom få helt råda i ens lif. Det är tyvärr ofta så, att man ger Gud blott en del af sitt hjärta. Så har det varit med mig. Jag lefde blott delvis för Gud. Till stor del ville jag lefva för mig själf. Jag lyssnade till andra röster och blef oanvändbar i Guds rike till sorg för min pastor och till hinder i församlingen. Men Gud i sin nåd förkastade mig ej. Jag försökte mig på annan sysselsättning. Men han har motat mig. Under ett halft år har han hållit mig på sjukbädden. Där har jag haft tid att betänka allt. Det inre lidandet blef snart större än det yttre, till dess jag nyligen inför pastorn bekände min synd. Då fick jag frid och har se'n dess haft frid. Det är nu min önskan, att Herren Jesus skall helt regera mitt hjärta, och jag ber om allas förbön. — Att den begåfvade, af naturen stolte Tung kunde så ödmjuka sig gjorde ett djupt intryck. Innerligt gladde det mig att ha återfått min broder, för hvilken många böner uppsändts och många tårar fällts, och som förr varit mig till så stor nytta med sin tjänst.

Om kvinnoverksamheten torde min hustru och syster Ackzell skrifva. Den förtjänar ett särskildt kapitel. Det är omöjligt att i några få ord skildra, huru Herren öppnar hem och hjärtan för sina tjänarinnor först och främst i Puchengs stad, sedan i dess omnejd och så på utstationerna. Den stora frågan är blott: Huru skola vi kunna få arbetare för detta verk? Syster Fredrika Hallin har nyligen gladt oss med ett kärt besök och var då till stor nytta med sin gåfva.

Hängde icke det hotande molnet — kriget — öfver vår horisont, skulle allt vara ljust och gladt. Nu synes det, som gagnar man bäst Guds sak med att af hjärtat bedja: Kom *snart* Herre Jesus! — Herre hjälp oss att vara redo!

November 1914. *Hugo Linder.*

Meddelanden från fältet.

Omedelbart efter stormötet i Ishih, som hölls den 11:e och 12:e oktober, var det att ordna med det af presidenten anbefallda bönemötet, för hvilket redogörelse redan lämnats. De besökande hade ej väl hunnit lämna Yuncheng, förrän jag måste kasta mig upp på vagnen och begifva mig till Chiechow för att därifrån påföljande dag rida öfver bergen till Ruicheng och se till våra sjuka syskon Carlén. Jag fann dem båda ganska klena, isynnerhet broder Oscar, som, mänskligt sedt, dagen förut hade varit nära gränsen. Nervfeber med åtföljande lunginflammation hade alldeles brutit ned honom, och där låg han nu så hjälplös, vår käre broder! Vid hans sida låg hans kära hustru i feber af okänd art. Ester hade, då jag kom upp dit, redan varit där ungefär tre veckor och är där fortfarande. Hennes hjälp har varit ovärderlig. Vi ha nu godt hopp om bådas återställande till full hälsa. I Ruicheng stannade jag i fyra dagar.

Därifrån red jag till stormötet i Puchow. Syskonen Verner och Gertrud Wester hade nu fått sitt eget lilla hem i ordning efter att ha varit gifta i snart ett år. Det var ett sannskyldigt "dukkehjem", så litet och hopträngdt, men ock så trefligt och väl iordningställdt. De voro så glada öfver sitt eget lilla hem, och det må ingen förtycka dem. Skolorna voro i full gång, den mindre flickskolan och seminariet. Brist på infödd lärarinnekraft gör sig kännbar. Mötet var alltigenom godt. Något dop förekom ej. Tvärtom maste en medlem uteslutas, men äfven detta kan räknas till "det goda".

Från Puchow bar det i väg hem. I förbifarten hälsade jag på vid vår nyaste station Ü-hsiang. Församlingen har där inköpt ett hus, hvartill missionen bidragit med 100 täls. Äldste Ching med sin gamla mor är bosatt där. De voro just i fart med att reparera och tyckte det var ett fasligt sjå. Jo jo, tänkte jag, ni kunna få pröfva på, hvad vi ständigt fått göra, då vi öfvertagit gamla förfallna kineshus. Det är ingen småsak att göra dem beboeliga. I dag och i morgon skulle församlingen där ha sitt stormöte. Som jag själf var förhindrad att närvara, har en af evangelisterna härifrån fått resa dit.

Dagen efter hemkomsten reste min hustru och jag till Pingyangfu, Kina-Inlandmissionens, tre dagsresor härifrån, belägna station. Vi skulle nog icke ha rest, om vi icke fått så enträgen inbjudan och därtill bjudits på fri resa. Att vi kommo dit, räkna vi som en stor förmån. Ett nytt kapell invigdes i förening med deras stormöte. Det var mycket kärt att under fyra dagar få vara dr. och fru Carr's gäster och sammanträffa med en hel del gamla bekanta, både kineser och utländingar. När vi ska' bygga våra nya kyrkor i Chiechow och Puchow, måste vi resa till Pingyangfu och titta ett tag! Hvad det ändock ger en känsla af högtidlighet och stämning att tillbedja Gud i ett hus, som är honom värdigt! Flera af våra kapell lämna i detta afseende mycket öfrigt att önska. Dr. Carr är föreståndare för ett stort sjukhus, och såsom elever där ha vi flera unga gossar från våra församlingar. Sammanträffandet med dem liksom doktorns goda vittnesbörd om dem förhöjde ock glädjen.

På hemvägen från Pingyangfu besökte vi staden Kyuh. Dit reste vi ofta förr under Mr. Duncan Kay's tid och sedan, då Skandinaviska Alliansmissionens missionärer från Amerika vistades där. Stationen innehas nu af Kina Inlandmissionen. Från stadsmuren sågo vi på ett längre afstånd de grafvar, som gömma stoftet af Mr. Duncan Kay, hans hustru och lilla barn jämte flera andra, som under boxaråret fingo nedlägga sina lif för sin och vår Herre. —

I nästa vecka vänta vi bröderna hit för finansmötet. Vi vänta ock jullådorna! Detta år är nu snart slut. Herren har välsignat vårt verk. Så mycket mer kunde göras, men då vi sakna förutsättningar för dess utförande, få vi väl ansvarsfrihet! Nära 170 personer ha genom dopet förenats med församlingarna. Vågen växer. Herren kommer! Några, nej, många, skola komma från Sinims Land!

Ett godt nytt år tillönskas alla missionens vänner. "Ära vare Gud i höjden" få vi snart sjunga. Ack, att vi ock kunde sjunga "frid på jorden!"

Eder i Herren förenade
August Berg.

Axplock ur bref.

Ett steg framåt kunna vi med glädje och tacksamhet till Herren konstatera, att Siyuans utstation tagit, då den tillbyggt ett litet hus å sin nuvarande tomt för att bereda bättre utrymme för den lilla gosskolan, som församlingsgruppen där själf både grundat och leder.

Min hustru och jag ha just deltagit i tacksägelse- och invigningsgudstjänsterna, till hvilka alla, som bidragit till husets uppförande och skolbänkars anskaffande, hade inbjudits. Vi fingo därvid bevittna, att flera af byns och grannbyarnas *icke* troende än troende tagit del och därigenom ådagalagt sin välvilja och sitt intresse för den goda saken. Äfven för sådant får man tacka Herren. Så har ock stämningen varit skön och tacksamheten stor under dessa två dagar.

Siüen den 1 okt. 1914.

Robert B—g.

* * *

Pucheng den 9 okt. 1914.

Guds frid! ... Den sista tiden har jag hvarenda dag varit ute med bibelkvinnan på husbesök. Lilla Margaret följer alltid med. Det är en glädje göra husbesök, ty vi finna alltid några, som gärna höra och vilja lära sig bedja. Ja, i arbetet få vi erfara både sorg och glädje. Sorg, ty en af våra troende har som Demas fattat kärlek till denna världen och öfvergifvit Herren. O, bedjen för honom! Sorg också däröfver, att vi ej kunna få några bibelkvinnor till hjälp i arbetet. Har nu en ny kvinna, som kan läsa och vittna litet. Hon är den enda

i hela vårt stora distrikt. Hjälpen oss att bedja om flera!

Men glädjande är det att se alla dessa, som det synes, öppnade hjärtan i stad och på land. O, att Herren snart måtte få komma in och bli Konung där! Det kostar ju på för en hedning att öfvergifva det gamla och ställa sig helt och hållet under hans fana.

O, att vi hade tillräckligt med arbetskrafter att berga in den skörd, som är redo! Hur mycket skall väl gå förloradt af brist på tillsyn?

När vi göra bybesök, använda vi åsna och kärra och taga Margaret och Lennart med. Om vi komma till en by, där de äro rädda för oss eller liknöjda, är det, som när solen bryter fram, så snart de få se och tala med barnen. Då blifva de så vänliga och intresserade. Hjälpen oss bedja Gud om segrar, trots att vi äro så få!

Maria Linder.

* * *

Fru *Augusta Berg* skrifver från Yuncheng:

Det präktiga sjukhuset, där så många blifvit hjälpta, och dit vi haft tillträde med evangelium, kommer af brist på medel att stängas. Hade bara missionen läkare och medel, skulle nog de präktiga lokalerna ställas till vårt förfogande. O, att Kristi kärlek finge tvinga ut några af våra svenska troende läkare!

* * *

Missionär *Malte Ringberg* skrifver i ett enskildt bref:

Ända sedan slutet af augusti har jag varit dålig; det är visst den gamla åkomman, som kommit åter. Nu efter kyligare väders inträde är jag litet bättre men ändå ej bra. Nu, när jag kommit in i arbetet, ville jag nog så gärna hålla på utan att behöfva resa hem i förtid. Och det så mycket mer, som vi äro få och behofvet af arbetare växt för hvarje år. Herren Gud skall leda allt. Vi behöfva ej sörja. "Varen *alltid* glada!"

Personliga meddelanden.

Genom brefkort från missionär Verner Wester, dat. den 18 november, har det meddelandet ingått, att vår kära syster, fru *Gerda Carlén*, som en tid tycktes återställd, åter sjuknat, som det ser ut i blindtarmsinflammation. Herr Wester skulle eskortera henne till Pingyanfu, då hon troligen behöfde undergå operation.

Missionär Carlén var, när ofvannämnda skrefs, bättre men ännu sängliggande, svag och mycket kraftlös. Våra så hårdt pröfvade syskon behöfva riktigt bäras i förbön och likaså vår kära syster *Ester Berg*, som har en så kräfvande uppgift att fylla.

"Tang-Jesus"

eller

»I tillbedjen, hvad I icke kännen».

Att kristendomen varit delvis känd i Kina under flera århundraden, är bekant för litet hvar, men att här i hjärtat af Kina skulle finnas ett *tempel åt Jesus*, byggdt redan så tidigt som under Tang-dynastien, är ganska märkligt. Denna dynasti regerade i Kina åren 618—905 e. K. I detta tempel, beläget ej långt från Pucheng, är det blott få, som tillbedja, och de som så göra, dyrka, hvad de icke känna. När en evangelist, alldeles okunnig om nämnda tempel, en gång besökte den by, där det är beläget, och där talade om Jesus, träffade han en man, som sade: "Vi ha ett tempel här åt Jesus, åt "Tang-Jesus", och vi tillbedja honom ibland." På förfrågan fick evangelisten veta, att detta tempel blifvit uppfördt af en rik man under Tang-dynastien. Så mycket visste man om templets uppkomst. Resten får man gissa sig till. Troligen hade denne rike man under sina resor till andra delar af landet, kanske nere vid kusten, fått höra om Jesus och kommit till tro. Utan att veta, hur han skulle tillbedja, hade han sannolikt vid sin hemkomst byggt detta tempel och där tillbedt. Efter hans och hans anhörigas död föll småningom, hvad han vetat, alldeles i glömska, och hvad som nu finnes kvar, är blott ett vittnesbörd om att åtminstone *en* hade funnits, som, så godt han förstod, tillbad den sanne Guden. Hur många flera af detta lands folk, som i tidigare århundraden känt Kristi lära, skall först evigheten uppenbara.

Olga Svenson.

Vad han kunde, det gjorde han.

För våra små missionsvänner.

En evangelist vid namn Sie predikade evangelium i en stor stad i Kina. En liten tiggargosse hörde på och tog emot ordet i sitt hjärta. Snart började han tänka: "Vad skall jag kunna göra för Jesus, som har älskat mig så högt?" Så fick han den tanken: "Jag skall äta ett bröd mindre om dagen, än jag brukar, och i stället köpa mig papper, penna och bläck och så skriva bibelspråk och dela ut."

Den lille gossen bodde i ett rum, som låg alldeles över en av stadsportarna. Varje kinesisk stad har fyra portar, och över var port är ett hus uppfört, vari tiggare bruka taga sin tillflykt, särskilt under somrarna. Golvet i det hus, där den lille tiggargossen bodde, bestod av långa stenar, mellan vilka funnos springor. Så snart någon kom gående eller åkande genom porten, släppte han nu ned ett litet papper, varpå han skrivit något Guds ord.

En dag kom en man, som hade varit en kristen men gått bort från Gud. Just som han går genom porten, faller en liten pappersremsa ned framför hans fötter. Han tar upp den och finner därpå ett

bibelord. Intresserad att få veta, vem som skrivit det, går han upp till det ovanför porten belägna rummet och finner där till sin förvåning den fattige gossen. Till honom säger han: "Jag har förr varit en Jesu lärjunge men har gått bort från honom. Och nu finner jag här helt oväntat en liten tiggargosse, som verkar hans verk. Kom med mig hem! Jag skall ge dig arbete i min trädgård, kläder och mat, så att du slipper bo här och lida nöd." Men den fattige gossen avböjde det lockande anbudet. "Jag kan inte", svarade han, "ty detta arbete för att sprida ljus genom Guds ord gör mig så lycklig. Därför vill jag stanna här".

Denne kinesiske gosse var trogen det lilla ljus, han hade. Han verkligen älskade Jesus, och det lilla, han kunde göra för honom, gjorde han. Kan detsamma sägas om dig?

Från andra missionsfält.

Kejsaren af Japan, Yoshitito, har nyligen skänkt 25,000 dollar till den episkopala kyrkans mission för upprättande af ett sjukhus. Det skall bära namnet: St. Lukas' internationella sjukhus i Tokio. Gåfvan, som öfverbringades af premiärministern Okuma, är den första af detta slag i den japanska missionens historia.

Trons pröfning.

Jag tror vi skola få se dem, som med tålamod förbida Guds tid, komma väl igenom. Om en storm bryter lös, låtom oss böja oss för den men hålla ihop med vår rot! Om vi icke kunna gå framåt, låtom oss dock försöka att härda ut, och småningom skola vind och våg lägga sig. Gud kan pröfva oss men icke öfvergifva oss. Vi äro delaktiga i arbetet och i lidandet och skola snart få del äfven af glädjen och kronan. Låtom oss vara vid godt mod, 'starka och frimodiga', 'ty vårt arbete är icke fåfängt i Herren'. De utvalda tagas ut, och hvetet insamlas i Herrens lada. Vi fostras på det sätt den Oändliges visdom ser är för oss bäst. Allt skall samverka till vårt bästa.

J. Hudson Taylor.

Trettondagen

hålles vårt sedvanliga möte i Betesdakyrkan både på för- och eftermiddagen. Angående programmet se annons i tidningarna. Sparbössetömning äger rum kl. 6 på e. m. Missionens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

Anmälan för år 1915.

Kinamissionstidningen Sinims Land

börjar med år 1915 sin 20:e årgång. Vi hafva på grund däraf en särskild anledning att resa ett Ebenezer. Under ödmjukt tack till Gud kunna vi säga, att vår missionstidning åtminstone i någon mån fått tjäna hans rikssak. Af våra kära syskon ute på fältet är det några, som just genom läsningen af Sinims Land blefvo vissa om sin kallelse att såsom Guds sändebud utgå till Kina, och bland missionens vänner i hemlandet är det flera, som genom vår lilla tidning fått en förökad kärlek till missionen och ett allt djupare intresse för Guds verk bland Kinas folk. Särskildt de, som läsa så att säga »med pennan i handen», d. v. s. stryka under de olika böne- och tacksägelseämnen, som förekomma i missionsmeddelandena, och sedan troget bära fram dessa inför nådens tron, hafva — så vittna de själfva — erfarit, att deras lif härigenom blifvit vida rikare och lyckligare. På detta sätt har missionen äfven erhållit ej så få »pelare», hvilka i det fördolda bära upp missionen, och hvilkas tjänst äger ett omätligt värde.

Af detta framgår, hvilken betydelse det har, att vår missionstidning blir spridd, känd och läst. Ett varmt ***tack*** *uttala vi härmed till dem af våra vänner, som med trofast kärlek, med personlig uppoffring och icke litet besvär verkat för tidningens spridning. Vi vilja äfven tillropa eder: Tröttnen icke utan söken under bön till Herren att för vårt missionsblad vinna nya vänner! Med hvarje ny verklig* ***vän*** *vinner missionen en ny* ***förebedjare,*** *och först evigheten skall uppenbara, hur mycken kraft och välsignelse, som på förbönens väg kommit missionen till del.*

Kinamissionstidningen Sinims Land kommer, v. G., att utgifvas efter samma plan som hittills med två nummer i månaden.

Om 5 ex. eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarfvode inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 75 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: Malmtorgsgatan 8. Stockholm C.*

Redaktionen.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 2. Årg. 20. 15 JAN. 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare om. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Glädje i Gud. — »Guds rike har kommit till Kina», II. — Guds ord är icke bundet. — Brefafdelningen. — En kärlekens seger. — Kina Inlandmissionen. — Hemgånget ombud. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Hemvändande missionärer. — Kinamissionsmöte. — Redovisningar.

Glädje i Gud.

"Fröjden eder i Herren alltid!" tillropar oss aposteln. Men hur många af oss är det väl, som blifvit delaktiga af denna välsignelse, som verkligen lefva ett lif i glädje? Är det ej fastmer så, att vi ofta känna oss nedtryckta och beklämda? Vi behöfva i sanning lära känna glädjens hemlighet.

Villkoret för all andlig glädje är att vi stå i rätt förhållande till Herren, att vårt lif i alla hänseenden bestämmes af hans vilja. Stå vi ej i full gemenskap med Herren, kunna vi ej lefva ett lif i glädje.

För någon tid sedan råkade den elektriska ringledningen i mitt hem i olag. Jag gjorde en undersökning och fann att tre af de trådar, som tillsammans bildade ledningen, voro brustna. De öfriga trådarna förmådde ej leda fram så mycket af den elektriska strömmen, att klockan kunde ringa. Jag lagade de brustna trådarna och satte dem alla i förbindelse med batteriet. På så sätt fick klockan åter tillräcklig kraft att kunna ringa. Många kristna intaga den ställningen, att de endast delvis lefva i gemenskap med Herren. Mellan Gud och dem har ej fullkomlig skilsmässa inträdt, men flera af förbindelsetrådarna äro afbrutna. Ja, i vissa förhållanden i lifvet stå de icke alls i förbindelse med Gud, och de trådar, som ännu binda dem vid honom, förmå ej tillföra dem så mycken kraft, att glädjens klockor kunna försättas i ringning.

Kanske är den tråd brusten, som skulle förbinda Herren med vår lediga tid eller med vår jordiska sysselsättning, eller är förbindelsen bruten mellan Herren och vårt lifs allra innersta, som ingen människa utan endast han känner. Förbindelsen måste bli återknuten just på den punkt, där den är brusten; hela lifvet måste bringas i harmoni med Guds vilja. Först då blifva vi delaktiga af den gudomliga kraft, som är mäktig att skapa sång i våra hjärtan. I Ps. 33 uppmanar ock David endast de rättfärdiga, de rättsinniga, dem, som intaga en rätt ställning till Herren, att jubla.

Psalmisten säger vidare i samma psalm: "Lofsång höfves de heliga." Det anstår de heliga att lofva Gud. Herren skall, säger profeten, kläda de sina i högtidskläder, — glädjeskrud — i stället för en bedröfvad ande. Glädjen är en passande och tilldragande dräkt för dem som bekänna sig tillhöra Herren.

Tacken Herren på harpa, fortsätter psalmförfattaren, spelen skönt med jubelklang! Han råder Guds folk att helga musiken, så att den får bidraga till att höja deras lofsång. Spelen skönt, säger han. Söken få fram en fullgod musik! Förvisso tänker han ej i första hand på en sådan, som är fullkomlig i tekniskt hänseende, utan på en sådan, som David frambringade, då han spelade så att den onde anden vek ifrån Saul. Vi kunna vara vissa om att David med hela sin själ sökte erhålla den kraft i sin musik, som ägde en dylik verkan.

"Sjungen honom en ny sång!" läsa vi vidare. Sång föder glädje. Det är en daglig erfarenhet

bland Guds heliga, att fruktan och sorg ofta bäras bort på sångens vingar.

Sjung en sång till Jesus,
När dig modet sviker!
Säg det allt för Jesus,
Glädje eller sorg!

Låt oss skaffa oss ett stort förråd af sånger och psalmer! Brist ofta ut i sång under din vandring! Den dag, som du begynner med sång, bli stegen på din väg lättare än eljest.

En ny sång! Det behöfver ej vara nya ord i sången, men orden böra för hvarje dag få en djupare och rikare innebörd. Den 23:e psalmen t. ex. kan dag från dag erhålla en djupare betydelse för oss.

Vi kunna samla oss en skatt af Guds välgärningar emot oss. Hvarje ny dags erfarenheter skola göra denna skatt ännu rikare, och så skola vi nå fram till den erfarenhet, som psalmisten uttalar i Ps. 103.

Glädjen öfver en redan undfången nåd skall hjälpa oss att akta på hvarje ny nådesbevisning, och så skola vi småningom finna hela vägen stråla af Guds närvaro. Vi behöfva öfva våra ögon, så att vi se Herrens under med oss. Se vi dessa, då skall sång födas på våra läppar, då skall både vår kropp och själ jubla mot lefvande Gud.

Dr Jowett.

"Guds rike har kommit till Kina".

II.

I Wuchang förorsakade den regniga väderleken åtskilliga svårigheter. Kineserna gå ej gärna ut i regn. Det oaktadt hade inemot ett tusen studenter infunnit sig till första mötet och sutto under sina paraplyer och lyssnade en hel timme. Regnandet fortsatte, men ändå kommo den andra kvällen omkring 1,500; den tredje var tältet fullsatt med omkring 2,500. Eddy talade om Kristus, den ende frälsaren. Öfver ett tusen stannade vid eftermötet, och flera hundra anmälde sig till inträde i bibelklasser. De ville få tillfälle att forska i Skriften.

Under den öfvergångstid, som nu pågår, utöfvar vanligen den högsta militära myndigheten i en provins ett slags öfverinseende öfver de civila myndigheternas förvaltning.

Militärguvernören upplät för mötena "Hjältens tempel", lät på egen bekostnad utvidga platsen, så att den kunde rymma 2,000, samt insätta elektriskt ljus och telefon, anställde särskild betjäning, serverade té för alla gästerna och sände en representant för att öppna mötet. Civilguvernören gaf de studerande ledigt från skolorna, för att de skulle kunna närvara vid mötena.

I Hangchow uppläts stadens största teater med åsidosättande af andra viktiga engagemang. Då den vanliga hyran för lokalen, flera hundra dollar om dagen, erbjöds, vägrade teaterns ägare att mottaga den. Den första kvällen var lokalen redan en timme före mötets början till trängsel fylld af omkring 2,500 män, studerande och affärsmän. Nästan ett lika stort antal stod utanför och väntade tåligt en hel timme på att i sin tur få komma in. Sedan föredraget var slut och åhörarna lämnat salen, fylldes denna genast till trängsel med en ny åhörareskara. Då militärguvernören, som ämnat taga ledningen af mötet, af sjukdom hindrades därifrån, sände han en annan i sitt ställe. Den andra mötesdagen rådde samma trängsel vid mötena. Civilguvernören påbjöd, att det i alla skolor skulle under dessa tre dagar läsas endast halfva dagen, för att lärjungarne skulle kunna få höra Eddy. Den andra dagen sände han sitt ombud att i hans namn presidera vid mötena. Rektorerna vid statsskolorna inbjödo medlemmarne af sin kommitté, som stod i spetsen för mötenas anordnande, till en bankett, och vid denna tackade de Eddy för det bistånd, han lämnat dem i arbetet bland ungdomen. De ställde sig också mycket välvilliga till hans begäran att söka få till stånd bibelklasser i statens skolor.

Följande afton inbjödos Eddy och några af deltagarne i den kristliga verksamheten till middag, anordnad af militärguvernören, civilguvernören och några andra ämbetsmän. Efter middagen bad militärguvernören Eddy att tala till dem. Under en hel timmes tid fick han nu inför denna publik förkunna Kristus, Kinas enda hopp. Han framhöll därvid, huru Sergius Paulus, den romerske ståthållaren, trodde, då evangelium förkunnades för honom.

Bland de närvarande ämbetsmännen var det i synnerhet två, som tilldrogo sig hans uppmärksamhet. Den ene var den unge militärguvernören, ännu icke 35 år gammal, nu general i armén och härskare öfver 17 millioner människor, och den andre var den unge provinssekreteraren. För endast få år sedan var denne konfucianist och ateist, utan någon egentlig kännedom om kristendomen. För tre år sedan kallades han att förestå byrån för utrikesärenden i Hunan och till provinsstyrelsens sekreterare. Dessa två män lyckades i fjol rädda provinsen från att bli indragen i upproret. Sedan ha de gemensamt arbetat på att inom provinsen få till stånd en god styrelse samt att ordna och utveckla skolväsendet. Under det tolken vid ett tillfälle var inbegripen i samtal med generalen, vände sig Eddy till sekreteraren och sade: "Den etiopiske hofmannen sade till Filippus, då han hade hört evangelium: Hvad hindrar, att jag döpes? Jag frågar: Vill Ni blifva en kristen?" Den tillfrågade svarade: "Jag vill." Följande dag tog han ledningen af mötet och förklarade öppet inför den samlade skaran, att han beslutat att blifva en kristen. Därvid höjdes från närvarande icke kristna studenter entusiastiska rop af gillande. Han har

sedan begärt att erhålla dopet och få förena sig med den kristna församlingen.

Militärguvernören och hans sekreterare läto under tiden för Eddys möten befallning utgå, att den af presidenten påbjudna bönedagen för fredens återställande i Europa skulle iakttagas i provinsens alla städer.

"*Guds rike har kommit till Kina*", så slutar det meddelande, som vi nu i sammandrag återgifvit.

Guds ord är icke bundet.

Nedanstående uppsats af August Berg är en varm vädjan till missionens vänner att behjärta ett af vår missions viktigaste arbetsområden, skolverksamheten. Här gäller det gosskolorna, som nu äro åtta till antalet. Vår broder skrifver med hjärtat fullt af de bekymmer, som han känner för denna verksamhets fortsatta bedrifvande. Då vi tro, att Gud genom hans ord vill verka ökadt intresse och offervillighet, bringa vi dessa, på hans begäran, till missionsvännernas kännedom, vissa om, att de skola taga dem med sig inför nådastolen, och att af mångas bön skall komma mycken välsignelse.

Näst den direkta förkunnelsen af evangelium intager utan tvifvel barnens uppfostran den allra största platsen i missionsarbetet. Detta har ock beaktats af alla missionssällskap, och få äro väl de missionärer, som icke bedrifva skolverksamhet. Det är ju från de unga, som församlingen bör ha största hoppet att rekryteras. Utgångna från kristna hem ha de ej besmittats af hedendomens styggelser och världsväsendets olika lustar.

Hvad nu Kina beträffar så är väl förhållandet detsamma som på andra missionsfält, att familjelifvet, ehuru högt skattadt, dock är oförmöget att åt de unga gifva det skydd och den fostran, som de behöfva. Med andra ord, vill man hafva någon garanti för att barnen ej skola blifva förvildade och icke alldeles gå miste om all kristlig undervisning, så äro de hänvisade till missionens skolor. Resultatet af undervisningen i dessa skolor visar sig ock på det hela taget ganska tillfredsställande. Vi hafva nu på vårt missionsfält hunnit så långt, att de kristna bidraga till barnens underhåll ganska väsentligt och att bidragen ökas år efter år. Trots detta äro dock de bidrag som lämnas ej tillräckliga. Lärarnes löner kräfva stora summor. Så äfven tjänarnes, skolmaterial, reparationer och oförutsedda utgifter. Vid vårt sista finansmöte, då vi skulle göra upp utgiftsstaten för vårens skolverksamhet, ja, på visst sätt för denna verksamhet under hela nästa år, i det att lärarne anställas för helt år, såg det ut, som nödgades vi af brist på medel nedlägga hela vår skolverksamhet. Det var tunga allvarsfyllda dagar, vi tillbragte tillsammans. "Guds ord är icke bundet", ljöd det så ofta inom mig. Men här såg det verkligen ut, som om Guds ord skulle blifva bundet. Hvilka följder skulle det hafva för missionsarbetet, om skolverksamheten för någon tid nedlades? Låt mig i korthet angifva några! Missionens anseende skulle förlora. Hvarken missionsvänner eller föräldrar skulle få förtroende för ett arbete, som efter behag kunde upptagas och nedläggas. I högsta grad skadligt skulle ett sådant tillvägagående inverka på ett skolarbete, som kräfver det jämna, stadiga bedrifvandet. Föräldrarna skulle nödgas sända sina barn till regeringens religionslösa skolor. Den kristna församlingen skulle helt och hållet förlora dem ur sikte, och från kristna hem skulle ånyo uppväxa en hednisk generation.

Vidare ha vi i våra skolor lärare anställda, som äro kristna, en frukt af missionsarbetet. Nu skulle dessa uppsägas och nödgas söka sig andra platser. På visst sätt kan man säga, att vårt arbete därmed vore förloradt. Antag att vi efter ett halft år eller så ånyo kunde upptaga skolverksamheten. Hvar stodo vi då? Barnen hade åtminstone till största delen gått till andra skolor och stodo ej mer att få tillbaka. Våra gamla lärare hade skaffat sig platser i andra skolor, och vi måste anställa nya lärare, hedniska sådana. Ett väldigt steg tillbaka, för hvilket vi må bedja Gud skona oss! Våra folkskolor och vårt seminarium för utbildande af evangelister och lärare stå i det innerligaste samband med hvarandra. Från de förra matas det senare. Stäng de förra, och det senare måste ock nedläggas! Äro vi beredda till allt detta? Fatta vi följderna af ett så olycksdigert steg? Våra församlingar växa år efter år. Under 1914 ha 179 personer upptagits i församlingsgemenskap. Flera af dem äro en direkt frukt af skolarbetet. I och med det att församlingarna växa, ökas ock barnens antal. Vi förmana tidt och ofta föräldrarna att sända sina barn till skolorna. Vi bestraffa dem muntligen, då de sända dem till regeringens skolor. Om vi nedlägga våra skolor och barnen sändas till regeringens, hvad ha vi då att säga? Nej, och åter nej! Skolorna få ej nedläggas, de skola ej nedläggas, de behöfva ej nedläggas! Barnens föräldrar och missionens vänner skola, om de få höra detta, förvisso göra sitt yttersta, för att så ej må ske. Ännu är församlingen ej bärkraftig nog att åtaga sig *allt* hvad som med en skolverksamhet är förenadt, men den bjuder till. Om missionen bekostar lärares och tjänares löner, bränsle och lyse, så kommer församlingen till hjälp med mat, böcker och litet annat. Till en del skolor kan församlingen bidraga mer, till andra mindre. Hittills har det varit brukligt, att vissa personer åtagit sig underhållet för ett barn (50 à 75 kronor pr år). Önskligt vore, att många fler ville anmäla sig till att så göra. Men för att göra understödet ännu mer effektivt skulle jag vilja föreslå, att några åtoge sig underhållet af en lärare. Lönen för en sådan är i vanliga fall 200 kronor per år. Somliga lärare ha ju större lön (mat inberäknadt), men låt oss säga denna summa för att ej verka afskräckande. Lika såväl som Gud lagt det på somligas hjärtan att underhålla en evangelist, vill han säkert mana några att underhålla en lärare. En sådans arbete är fullt ut lika viktigt. Icke

skall väl Guds ord vara eller blifva bundet? Jag har talat af ett fullt hjärta. Må, hvad jag här sagt, också gå till hjärtat!

"Därtill har jag kommit i världen", sade Jesus. För hvad orsak ha du och jag kommit i världen? Är icke besvarandet af den frågan af allra största betydelse? Hvad blir svaret? Gifve Gud, att det blefve detta: "Jag har kommit i världen icke för att göra min vilja och lefva för mig själf utan för att verka, medan dagen är, och lefva för honom, som för mig har dött och uppstått."

August Berg.

Brefafdelningen

Mienchih den 11 nov. 1914.

Kära missionsvänner!

Fyra svenska mil från mitt hem i Mienchih ligger en stor by, som mer än en gång fått utgöra samlingsplats för de kristna i Jongnings distrikt, och äfven i höst samlades vi där för att hålla höstens stormöte. Min hustru och jag hade infunnit oss några dagar tidigare för att enligt öfverenskommelse leda dopklasserna, en för män och en för kvinnor. Men samtidigt ville jag också se till, att samlingsplatsen blefve riktigt ordentligt uppsnyggad. Ty bergsfolket i trakten har sitt sinne för renlighet och snygghet ovanligt litet uppodladt, äfven från kinesisk synpunkt sedt. En djup och rymlig grotta stod till vårt förfogande äfvensom tröskplanen utanför densamma. Bänkar voro hoplånade i byn; en mycket stor tältduk spändes upp som skydd mot solen, och så hade vi en lugn och lämplig plats för möten både under dagen ute i det fria och om aftonen inne i lampskenet.

Gång efter annan vände mina tankar åter till de första kristna och deras gudstjänster i Roms katakomber. Vid inledningsmötet på fredagsaftonen stannade vi inför 1 Sam. 14: 17: "Hållen mönstring och sen efter hvem som har gått ifrån oss." Främst saknades de senast aflidna vid den mönstring, som ett stormöte ofta får utgöra. I katakomberna, uthuggna på samma sätt — fast i större skala — som dessa kinesiska jordgrottor, begrofvos de hänsofna i nischer i sidoväggarna. Så skedde ju ej här, men säkert voro dock våra i Herren afsomnade med i den sky af vittnen, som omgifver oss, och åse, huru vi löpa den oss förelagda täflingskampen.

Andra anknytningspunkter funnos också, som kommo oss att tänka på förflutna dagar, då de troende uthärdade mycken lidandets kamp och genom smädelser och förföljelser blefvo framställda till ett skådespel. Den politiska situationen i Kina gjorde det nödvändigt att bereda de kristna på möjligheten af förföljelser, liknande dem som ägde rum år 1900. Då visade det sig, har det sagts, att i allmänhet de katolska kineserna voro mera ståndaktiga och mindre rädda för plågor och misshandel än de protestantiska. Dessa sistnämnda hade ej blifvit så väl förberedda att se på lidandet för Kristi namns skull såsom en nåd, Fil. 1: 29. Vi ville denna gång ånyo framkalla lidandets "måste", så att den dagen ej komme de våra för hastigt uppå.

På söndagen hade vi glädjen att genom dopet upptaga tre män och två kvinnor i församlingen. När de på aftonen samma dag för första gången deltogo i nattvarden och hälsades välkomna, fingo de såsom minnesord Ap. 7: 46: "David fann nåd inför Gud och bad, att han måtte finna en boning åt Jakobs Gud.

Så vidrördes också en fråga, som är af största betydelse för församlingen: samlingslokaler för de kristnas sammankomster. Förhållandena på Korea borde mana till efterföljd. Där bo de kristna spridda öfver landet, ofta långt från hvarandra. På en mängd platser har man ej råd att underhålla en predikant; men lokaler ha iordningställts, hvarest man på söndagarna samlas — liksom judarna i synagogorna — för att läsa bibeln utan några utläggningar, bedja och sjunga. Så hålla de kristna samman kring Guds ord, som förmår uppbygga och gifva Herrens folk arfvet bland alla dem som äro helgade.

Att sålunda ordna en lokal kan stundom vara lätt nog, när förhållandena så medgifva. Vid ett tidigare besök i en by hade vi dryftat denna fråga vid behandlingen af en vers i den dagens söndagsskoletext. Mästaren säger dig: "Hvar är härberget, där jag kan äta påskalammet med mina lärjungar?" Efter gudstjänsten tog värden mig med till tröskplanen och sade:

"Här är en lämplig plats för att hugga ut en grotta. Det hinner jag med i vinter. Den skall bli vår gudstjänstlokal, och där skall jag hvarken förvara födoämnen eller åkerbruksredskap."

Vid samma tillfälle stod en annan man upp och sade:

"De två grottorna därhemma, som jag ej behöfver, utan som äro uthyrda, lofvar jag att lämna till gudstjänstlokaler."

Men när den mannen kom hem, ville ej hans två söner vara med om saken, som sålunda fick förfalla.

Nu vid stormötet voro emellertid alla eniga om att huru förhållandena än voro ute i byarna, ville man dock äga en särskild lokal inne i staden. Till grundplåt för inköp af en sådan lokal samlades åttio tusen kash, som i svenskt mynt visserligen ej blir mer än omkr. 100 kr., men för en kines är lika mycket som 800 kr. för en svensk. Och det är ej litet, när man betänker, huru fattiga flertalet äro.

Kineserna voro mycket glada, att missionär Stålhammar kom med till detta möte, och att han hade sitt handklavér med för att leda sången. Evangelisterna Djinn från Mienchih samt Tsao från Puchow hade också infunnit sig. Vi vänta, att det utsäde, som dessa tre kära gäster fingo utså, skall

bära riklig frukt. Platsen, där vi voro samlade, liksom borgade för det — det var en tröskplan. Ogräs och agnar saknas ju ej — vi fingo utesluta en medlem ur församlingen — men ädelt hvete finnes där förvisso också såsom resultat af åkermannens arbete.

"Därföre varen fasta, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt *i Herren.*"

Eder representant,
Malte Ringberg.

* * *

Utdrag ur bref från fru *Hilma Tjäder* till en missionsvän, dat. den 9 nov. 1914.

Det gör hjärtat godt, o, så godt, att se sig ihågkommen af någon. Denna sista tid har det nästan sett ut, som om vi varit glömda. (Genom kriget har postbefordringen kommit i oordning. Red.) Herren skall dock aldrig förgäta de sina. "Hjälpen han har, färdig och snar, åt dig i *rätta* tiden". Jag minns så glad tant Elsa Borg var åt dessa ord, och de ha fröjdat oss, särskildt i mörka stunder.

Vårt stormöte är just öfver. Det var af ett hjärterannsakande slag. En evangelist från Yuncheng var här och hjälpte oss predika. Han påpekade synder och brister, hvilket så väl behöfdes. Predikningarna harmonierade med hvarandra, så ock den bibelklass, jag ledde i går. Ämnet var: "Församlingens tillväxt".

Nu litet om Herrens ledning vid våra husbesök. Ofta veta vi ej, hvarthän vi böra gå, men gå åstad bedjande och bidande efter en fingervisning från Herren. En dag kommo vi till ett par byar österut, nära intill staden. I den första träffade vi en kvinna, som varit på våra möten några gånger. Vi blefvo inbjudna till hennes hem och fingo veta, att hon just på morgonen fått underrättelse om att hon blifvit struken ur buddaisternas led. Hon hade därvid gråtit och känt det så underligt. Både bibelkvinnorna och jag förstodo, att Herren sändt oss i rätta stunden för att trösta och undervisa denna själ. Efter hand samlades flera af grannarna, och vi fingo för dem alla peka på Guds Lamm.

I den andra byn träffade vi en kvinna, som Henrik för många år sedan räddade från döden. Hon hade försökt begå självmord genom att skära sig i halsen. Henrik sydde ihop såret, och kvinnan blef bra. Det långa ärret vittnar ännu om hennes hemska gärning. De ord hon då hörde om den sanne Guden, mindes hon och var mycket glad att nu få höra mer. Ack, om hon kunde frälsas! !

Den 12 okt. voro vi som vanligt ute i vår Herres ärende, men *hur* vi gingo, träffade vi inga kvinnor ute. Vi gingo till *sista* huset i den stadsdelen. Just där sitter en gammal kvinna och syr på ett par skosulor. Vi började tala med henne och funno, att hon var ganska döf. Hon ropade ut sin svägerska. Denna syntes rädd men satte sig ned bredvid oss — vi sutto på trottoaren — och hörde på oss en stund. Hela vår långa vandring syntes förfelad. Vi återvände. Efter oss följde på något afstånd en man, som lyssnat, då vi talat med kvinnorna. Komna midt för en port bjuder han oss in. Det var hans hem. Vi frågade om där funnos kvinnor, och han svarade att det fanns många. Till vår öfverraskning kommo vi in i ett särdeles präktigt hem. Där bodde tre bröder med sina hustrur och sin gamla moder. Alla samlades omkring oss, och vi samtalade med dem om Gud och den Frälsare han sändt. De lyssnade så ifrigt. När vi gingo, följde de oss ut, och en af kvinnorna bad oss komma igen, om vi ej ansåge deras hem alltför osnyggt. Vi vore mycket tacksamma för förbön för dessa nya vänner.

I norra stadsdelen finns en familj, som ligger mig ömt om hjärtat. Den 8 maj i år fick äldste sonen båda benen afslagna af en vägg, som rasade. Henrik spjälade benen, och genom Guds kraft blef den unge mannen bra. Från den tiden började modern besöka gudstjänsterna och säger sig vilja tillhöra Gud. Fadern är en oduglig lätting och på samma gång en hustyrann. Modern och de två sönerna få försörja familjen. Den yngste är ungefär 15 år. F. n. är den äldste sonen i det hem, där han blef skadad, och utför där lättare sysslor. Jag tror att äfven han önskar tro på Herren. Hans enda syster, 11 à 12 år gammal, är en sådan rar tös. Hon bara längtar att få komma in i missionsskolan men modern har ej råd — — —

Med- och motgång växla, men Herren är densamme. — — —

En kärlekens seger.

Ehuru det pågående kriget på så fruktansvärdt sätt skiljer de brittiska och germanska nationerna, framträda allt flera bevis för att det band af Kristuskärlek, som förefinnes mellan brittiska och tyska missionärer, i icke ringa grad segrar öfver den nationella ovänskapen. Ett af bevisen härför är ett svar från det tyska missionsutskottet på ett meddelande från Londonska missionssällskapet. Detta svar lyder:

Missionssekretariatet, Basel, den 18 nov. 1914.

Till sekreterarna inom det Londonska missionssällskapet.

Älskade vänner! Vi hafva genom pastor F. Wurz fått mottaga två dyrbara dokument från edert missionssällskap.

Det ena var en skrifvelse af den 29 sept. från edert sällskaps ledare, behandlande kriget och de kontinentala missionerna, hvari för både franska och tyska missionssällskap uttrycktes deras djupa och kristliga deltagande under de allvarliga svårigheter, som drabbat dem till följd af det nuvarande olyckliga kriget.

Det andra var ett utdrag ur ett protokoll från eder distriktskommitté i Sydindien, afhandlande det pröfvande läge, hvari de tyska missionärerna i denna del af Indien råkat, samt afskrift af ett det vänligaste och mest deltagande till dem ställdt bref.

Af båda dokumenten har det tyska missionsutskottet fått del. Den förstnämnda skrifvelsen, som vänligt nog skickades oss i flera kopior, har öfverlämnats till de tyska missionssällskapens ledare.

Å det tyska missionsutskottets vägnar vill jag framföra vårt uppriktigaste tack, både till ledarna af eder mission och till distriktskommittén i Sydindien för dessa uttryck af broderlig kärlek och sympati och för deras villighet att lämna all den hjälp de kunna åt nödställda tyska missioner.

Det är stort för oss och våra isolerade missionärer ute på fältet, att vår gemensamma tro på vår Herre Jesus Kristus och det uppdrag, som blifvit oss af honom anförtrodt, är ett enhetens band, som sammanlänkar dem, hvilka annars äro skilda åt i sin politiska öfvertygelse och sin nationalkänsla, och gör dem villiga att hjälpa och tjäna hvarandra.

Ju längre kriget pågår och alltmer betungande lägger sig öfver alla lefnadsförhållanden, snart sagdt i hela världen, skola många tillfällen yppa sig för ett ömsesidigt öfvande af sådan kristlig gemenskap, och i många fall blir det tyska missionärer, som mest komma att behöfva denna hugsvalelse, detta på grund af svårigheten att meddela sig såväl med sitt hemland som med nästan alla sina arbetsfält. Vi vilja försäkra eder om att hvarje vänlig handling, hvarje uppmuntran, bevisad våra bröder och systrar ute på fältet af deras brittiska medarbetare, skall till fullo värderas både af dem och af oss. Och om under händelsernas gång brittiska missionärer af något skäl skulle komma i nöd, då hafva vi den fasta tillförsikten, att de hos sina tyska bröder skola finna samma broderliga ande, som nu kännetecknar deras egna handlingar.

Må det behaga Gud i sin nåd att snart återställa freden mellan dessa två protestantiska systerfolk, som i den icke-kristna världen hafva en så oändligt stor gemensam uppgift, och må de närmare än någonsin förr förenas i vår Herre Jesu Kristi tjänst!

Med de varmaste hälsningar, förblifver jag, älskade vänner,

Eder uppriktigt tillgifne
D. H. Öhler,
ordf. i missionsutskottet.

* * *

Att en sådan ande af broderlighet i Kristus ännu lefver trots alla smärtsamma och allvarsamma nationella missförstånd och söndringar, utgör en icke ringa anledning till lof och pris. Det är ett bevis för att kriget icke har dränkt änglabudskapet: "Frid på jorden, till människorna ett godt behag". Guds kärlek, utgjuten i våra hjärtan, är starkare än hat och afund, än själfva döden.

Ur China's Millions.

Kina Inlandmissionen

hoppas i maj få fira sitt 50-årsjubileum. I samband med detta högtidliga tillfälle förberedes utgifvandet af en bok, som på ett summariskt sätt kommer att framställa Guds nådefulla handlande med missionen under de gångna femtio åren, något som utan tvifvel skall fylla hvarje intresserad missionsvän med nytt lof och ny lust att af helt hjärta tjäna Herren.

Hemgånget ombud.

Kommendörkaptenen, f. d. chefen för södra lotsverket, *Carl Henrik Ramsten,* som i tjugu år tjänat som S. M. K:s ombud, ingick nyårsdagen i en ålder af nära 73 år i sin Herres glädje.

Ovanligt praktisk och dugande togos hans tid och krafter i anspråk för många viktiga värf. Men vid sidan af allt detta var, hvad som satte den egentliga prägeln på denne mans lif, hans tro på Gud och intresse för Guds rikssak. Med sitt öppna, verksamma sinne var han också alltid redo att frimodigt vittna om den tro, som fört honom själf till frid. För honom låg helt naturligt närmast om hjärtat missionen bland sjömän, officerare och soldater. Men äfven åt den yttre missionen skänkte han sitt intresse. En af hans döttrar, fröken Mary Ramsten, har också under flera år utfört missionsarbete i Kina.

Hans hem stod städse öppet för Guds barn, hvilket land eller hvilken kristlig organisation de än tillhörde. Mången har nog äfven från detta hem medfört minnet af en man, som i allt ville låta *Gud* vara den *främste.*

Vi tacka Gud för det verk, han fått utföra genom denne broder. Må han själf hugsvala dem, som nu stå sörjande vid hans bår!

Tacksägelseämnen:

Den Andens pingstvind, som blåst öfver Kina under mr Eddys möten. — Att fru *Gerda Carléns* operation gått lyckligt, och att missionär *Carléns* tillfrisknande fortskridit därhän, att han åter kan vara uppe.

Lyften edra händer upp mot helgedomen och välsignen Herren.

Böneämnen:

Skolverksamheten (sid. 11). — Ökad villighet hos de infödda kristna att själfva ordna med samlingslokaler för sina sammankomster (sid. 12). — De fem nydöpta i Jongnings distrikt (sid. 12). — Herrens tydliga ledning med de sina och de nya vänner, fru Tjäder i sitt bref omtalar, hvilka kommit under Guds ords inflytande (sid. 13).

Hemvändande missionärer:

På väg hem äro via Sibirien missionär och fru *Stålhammar* och sjöledes fröken *Emma Andersson.* Må Herren under hela färden hålla sin skyddande hand öfver dessa våra älskade syskon!

Kinamissionsmöte

hålles i Örebro den 17 d:s. Talare: missionärerna *Natanael Högman* och *Rikard Andersson.* Missionsvänner hälsas hjärtligt välkomna.

Redovisning

för förut icke redovisade gåfvor till Barnens Hem under 1914.

Januari: Godsaker till en födelsedag fr. A. H., Köping; en getost fr. J. H., Gbg.

April: 6 sportskjortor; en yllekostym; påskmat fr. A. och L. S.; påskägg fr. vänner i Björkeryd gm A. K.

September: 5 burkar sylt; 6 buteljer saft fr. G. T., Ulricehamn; 6 m. hemväfdt tyg; diverse underkläder fr. E. U., Dufbo; en låda äpplen fr. J. P., Hedemora; lingon fr. vänner i Hvetlanda gm M. L.; en påse torkad frukt fr. A. A. H., Visingsö; en mangel på fot och en »Solid» med tillbehör fr. H. & A. D., Sthlm.

Oktober: En väggbonad fr. H. F., Kumla.

November: Ett tackoffer af L. H., Sthlm.

December: Papper och kuvert fr. S. J., Örebro; en julgran med tillbehör fr. —n; en renstek fr. S. J., Luleå; en julost fr. vänner i Björkeryd gm A. K.; julgåfvor fr. vänner i Skellefteå gm S. N.; godsaker till jul fr. K. & B. F., Sthlm; julgåfvor af onämnd; två nattdräkter af E. U., Dufbo; julfisk fr. D. J., Dufbo; till julen fr. K. & O. M., Sthlm; julmat fr. A. & L. S., Sthlm; fr. vänner i Mariestad till julklappar åt barnen.

Gud välsigne hvarje gifvare! Med innerligt tack för kärlekens gåfvor.

Mimmi Folke.

Redovisning.

Gåfvor in natura till Missionshemmet 3:e och 4:e kvartalen 1914.

1 tagelmadrass, 1 fjäderbolster, 1 kudde, fjäder fr. fru D. E.; 1 stor klädhängare, 1 kopparkastrull, begagnadt duktyg fr. A. B., Sundbyberg; 1 soffa fr. H. L., Stockholm; 1 klädskåp fr. E. B. Stockholm; 1 lapptäcke fr. Missionsföreningen i Nye.

1 låda äpplen fr. O. S., Misterhult; diverse matvaror fr. H. L., Ösby; 1 fårstek fr. M. N., Djursholm; 1 fårbringa, korf, ost fr. d:o; 1 julost fr. vänner i Björkö; 1 säng med stålbotten fr. O. M., Äpleviken; ett fotogenkök och div. matvaror fr. L. E., Sthlm.

Från försäljningen den 2 december: 1 hvitt sängtäcke, 1 tévärmare, 1 hardangerbroderi till lakan och örngott, kaffe och té. Ägg, torkade päron, bakverk, 1 flaska lingon, 1 flaska lingonsaft fr. vänner i Vadstena; julgodter fr. B. F., Stockholm; korf och fjälster fr. J. U., Värnamo.

Med varmt tack för hvarje kärlekens gåfva!

Ines Bölling.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under december månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1359.	S. L.	50: —
1360.	Täsby mfg	50: —
1362.	Valleberga syförening	70: —
1363.	K. L.	2: 50
1367.	»Missionsvän» i Nora stad	50: —
1368.	Huskvarna Kristl. Ungd.-förening	50: —
1369.	A. K., Björkeryd, rab. å H. S. Ö.	8: 43
1372.	A. och H. M., sparb.-medel gm J. H.	18: —
1373.	I. H., d:o d:o	43: 09
1374.	O. H., d:o d:o	4: 50
1375.	A. P., d:o d:o	10: —
1376.	H. A., för Emma Anderssons hemresa	20: —
1377.	M. S., Sthlm, d:o d:o	10: —
1378.	S. T., d:o	5: —
1379.	Sparb.-medel från »en Kinavän»	13: —
1380.	E. B., Gellivare, till Emma Anderssons hemresa	5: —
1381.	Rikstens syförening	70: —
1382.	E. H., Landskrona	12: 50
1383.	Ch. H., d:o	1: 62
	Transport	493: 64

N:o		Kr. Ö.
	Transport	493: 94
1384.	Ö., Hedemora	10: —
1385.	B., d:o	10: —
1386.	»Ur en sparbössa» gm H. T., Hedemora	4: —
1387.	L. R., Filipstad, rab. å H. S. Ö.	—: 94
1389.	Syfören. för S. M. K. försäljning i Sthlm $^{4}/_{12}$ ... 1,904: 97 därtill gåfvor vid försäljningen: Af A. B. ..... 200: — »Af två missionsvänner» 10: — »Onämnd» 50: — »Onämnd» 2: —	2,166: 97
1391.	H. J., Forsa Bruk	40: —
1392.	A. B., Madängsholm, »bönhörelse»	5: —
1393.	M. L., Värna	22: —
1394.	I. J., Maramö	10: —
1395.	Skärstads Norra mfg	30: —
1396.	Ch. L., Storvik	100: —
1397.	F. P., Björklinge, till Missionshemmet	4: —
1398.	»Från vänner», till Emma Anderssons hemresa, insaml. på E. A:s lista	122: —
1399.	Folkskolebarnens sparb.-tömning i Tenhult $^{4}/_{12}$	68: —
1400.	»Af en liten flicka» gm J. H., Grimslöf	2: —
1401.	Syföreningen N:o 2 till Barnens Hem	51: 58
1402.	»Tackoffer»	100: —
1403.	»Blanka pengar» gm M. T., Tranås	26: 76
1404.	H. B—ds sparbössa gm d:o	10: —
1406.	A. D., Kristdala, till Svea Wibells underh.	8: 25
1407.	»Herren förser», G. Ö., Ockelbo	5: —
1408.	Kollekt i V. Gerums kyrka $^{22}/_{11}$	15: 47
1409.	»Onämnd» gm J. V., Ödeshög	10: —
1410.	Kollekt i Synnerby kyrka $^{24}/_{11}$	28: 75
1412.	Säby Arbetsförening	35: —
1413.	O. M. A. vid Kinamöte $^{6}/_{12}$	10: —
1414.	Bjurbäcks mfg	15: —
1415.	»Vänner», till Emma Anderssons hemresa, insaml. på E. A:s lista gm G.	30: —
1416.	»Mölnlycke missionsvänner»	10: —
1417.	E. och I. W. i V—o	25: 20
1419.	Missionsmedel från Mora	50: —
1420.	Från sparb.-tömningen i Långåsa	68: —
1421.	»Ett litet tackoffer på Herrens altare»	10: —
1422.	Torarps mfg	50: —
1423.	Vesta och Hjortsberga syfören. till Axel Hahnes underh.	25: —
1424.	Kollekt i Mariestad gm O. P.	20: 10
1425.	Resebidrag, från konferensen i Borås	25: —
1426.	F. K., Tibro	10: —
1427.	A. K., Tibro	10: —
1428.	J. J., Tibro	2: —
1429.	L., Leksberg	2: —
1430.	Fullösa mfg, resebidrag	6: —
1431.	R. A.	1: 75
1433.	C. A., Vadstena, »en liten julgåfva till Barnens Hem»	5: —
1434.	M. R., Sthlm, till Emma Anderssons hemresa	20: —
1435.	K. F. U. M., Sundsvall, sparb.-medel	8: 14
1436.	Vid missionsmöte, gm K. F. U. M., Sundsvall	10: —
1438.	En missionsarbetsfören., Kristianstad	15: —
1439.	A. och F. L., till Emma Anderssons hemresa	25: —
1443.	Insamling i Klöfverdala missionshus	12: 75
1445.	Frivilliga gåfvor på symötena i Öhrviken	25: 67
1446.	S. L., Kristinehamn	10: —
1447.	Östra och Västra arbetsfören., Jkpg	100: —
1450.	C. W. C., Leksberg	10: —
1451.	Från barnen i M. O:s söndagsskola, Norrköping	10: —
1452.	»Libanon», Gtbg, till N. Högman	300: —
1453.	Jkpgs mfg, d:o	100: —
	Transport	4,400: 97

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	4,400: 97	
1454.	Alingsås ungd.-fören., resebidrag ...	8: —	
1455.	»Senapskornet», Säfsjö d:o	10: —	
1456.	E. Å., Linköping	300: —	
1457.	Hvetlanda Flickförening	300: —	
1458.	G. S., Hakebo, »Tackoffer åt Herren»	100: —	
1459.	Hakebo mfg	75: —	
1460.	Elfkullens Husmodersskola, Jemshögsby	30: —	
1461.	Söndagsskolbarnen i Svartsjö	15: —	
1462.	Skäldervikens syförening	20: —	
1464.	—n. Jona 2: 10	30: —	
1465.	S. J., Örebro, till julfirandet på Barnens Hem	25: —	
1466.	J. P., Österby, en liten julgåfva till missionärernas barn	20: —	
1467.	C. A. D. B., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	50: —	
1468.	K. B., d:o, d:o d:o	25: —	
1469.	C. L., d:o, d:o d:o	25: —	
1470.	A. I. S—n, Helsingborg, »Juloffer»	15: 25	
1473.	»Ett juloffer», till Missionshemmet	5: —	
1474.	»Ett juloffer»	10: —	
1475.	W. G., Tibro	15: —	
1476.	N. N. S.	3: 25	
1477.	N. M. O., Huskvarna	1: 81	
1478.	Kollekt vid ungdomsmöte i Sulegång	3: 05	
1479.	J. W., Linköping	5: —	
1480.	E. E., Falun	96: 62	
1481.	L. J. W., Sthlm, till Barnens Hem	100: —	
1482.	»Blanka peugar och ettöringar i Jesu välsignade namn», af O. och H. K., Lund	13: 50	
1483.	E. G—n, Nässjö, rab. å H. S. Ö.	4: 68	
1484.	»Ur två sparbössor», gm E. G—n, Nässjö	8: 70	
1485.	»Vänner», till Emma Anderssons hemresa, ins. på E. A:s lista	46: —	
1486.	Tullgarns ungdomsfören.	100: —	
1487.	Näfvelsjö mfg	20: —	
1488.	Missionsvänner i Usta	35: —	
1489.	N. P., Gtbg, till fru Böllings underh.	25: —	
1490.	I. B., d:o, d:o	5: —	
1491.	»Tre stycken sparbössor», gm K. B., Gtbg	7: 04	
1499.	J. J., Tranås, resebidrag	5: —	
1500.	H. P., Kullen	20: —	
1502.	Styrestads mfg	100: —	
1503.	M. R., Växjö	40: —	
1504.	A. A., Svamperyd	10: —	
1505.	S. A., Brodderud, »Blommor vid Karolina Fridéns bår»	5: —	
1506.	Öhrvikens Kristl. Ungd. Fören. ...	30: —	
1507.	»Behålln. från en julfest i Öråkers skola»	15: —	
1508.	»Tackoffer», gm E. L., Sundsvall	10: —	
1509.	Missionsaskmedel från Tranås och omnejd	246: 63	
1510.	H. F., Kumla, rab. å H. S. Ö. ...	3: 44	
1514.	Jönköpingskretsens Kristl. Ungd.-förbund. till H. Linders underh. ...	1,000: —	
1515.	»Af Falubo»	550: —	
1516.	Sv. Lärares mfg, till D. Landins underhåll	200: —	
1517.	Sparb.-medel från Björköby	35: —	
1518.	T. L., Sthlm	20: —	
1519.	A. O., Norderö	10: —	
1520.	E. L., Nässundet	18: —	
1521.	K. S., Norrköping, rab. å H. S. Ö.	18: 06	
1522.	Bönekretsens sparbössa, Norrköping	6: —	
1523.	»En Kinavän», gm E. W., Gtbg ...	30: —	8,326: —

Särskilda ändamål:

1361.	»Onämnd», till Anna Erikssons skola för kvinnor	25: —	
	Transport	25: —	8,326: —
	Transport	25: —	8,326: —
1364.	J. K., Ljungby, till Ingeborg Ackzell för kvinnoarb. i Pucheng	15: —	
1365.	E. S., Ljungby, rab. å H. S. Ö., till d:o	5: 12	
1366.	S. N., Skellefteå, för evang. Kao	100: —	
1370.	Hednavännernas allians, för Henr. Tjäders skolarb.	50: 05	
1371.	Margareta, Ulla, Brita och Irma för Paotsai	35: —	
1388.	P. B. H., Malmö, för Tu San-hsih	30: —	
1390.	Jer. 32: 17, 27, »till det nya kapellet i Sinan»	20: —	
1405.	»Öfversättningsarvode» till August Bergs verksamhet	100: —	
1411.	E. och J. T., Randsfjord, till evang. på Westers station	100: —	
1418.	H. S. A., »till det nya kapellet i Sinan»	10: —	
1432.	H. B., Falkenberg, till fru Bergs verksamhet	30: —	
1437.	Erstorps ungd.-fören., för evang. Feng Shih-ts'uen	100: —	
1440.	»Onämnd», till M. Ringbergs gatukapell i röfvarstaden	4: 35	
1441.	»Fyllnad», af Å., d:o d:o	2: —	
1442.	Emigrantmissionens ungd.-fören. till en gosses underh. i Kina gm J. O. P., Gtbg	25: —	
1444.	Skolbarn i Hvetlanda, till Ho Ren-ai	13: 39	
1448.	Skellefteå Kinamissionskrets till Chia Teh-chuan	75: —	
1449.	H. T., Linköping, för Fuhsin	10: —	
1463.	Kina syfören. i Ljungby, till Ingeborg Ackzell för kvinnoarbetet i Pucheng	50: —	
1471.	A. T., Helsingborg, för Liu Pan-shih	25: —	
1472.	Malmö syfören., för Chang Liao-wa	50: —	
1492.	M. K., för Chia Si-chieng	75: —	
1493.	L. och R. K., för Anna Erikssons arbete bland kvinnorna i Hancheng	15: —	
1494.	A. E., för d:o	2: —	
1495.	E. K—g, för d:o	2: —	
1496.	»Onämnd», gm M. K., för d:o	5: —	
1497.	M. Ö., Innervik, för J. Olssons verks. i Hoyang	2: 50	
1498.	L. Ö., d:o d:o	1: —	
1501.	Huskvarna söndagsskola, för Heo Fuh-yuen	75: —	
1511.	Gåfvoförsäljning i Mönsterås, för underhåll af en bibelkvinna åt fru Wester	122: 50	
1512.	Insaml. i sparbössan i Kronobäcks folkskola för d:o	6: 07	
1513.	K. G. M., Sthlm, för Yuen Ming-teng och Heo Ching-Yuen	50: —	
1524.	Fullösa söndagsskolas sparbössa, till söndagsskolverksamhet i Kina	20: 51	1,251: 49
	Summa under december månad kr.		9,577: 49

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Halleluja! Lofven, I Herrens tjänare, lofven Herrens namn. Välsignadt vare Herrens namn från nu och till evig tid. Ps. 113: 1, 2.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 3. Årg. 20. 1 FEBR. 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Abrahams säd tager han sig an, I. — Till missionens vänner. — Brefafdelningen. — Minnen och erfarenheter från i somras. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Med far och mor på resa. — Hemkomna missionärer. — Hemgånget ombud. — Till redaktionen insända böcker.

Abrahams säd tager han sig an.*

Ebr. 2: 11—16.

I.

I dagens högmässotext se vi Herren Jesus midt i folkskaran sträcka ut sina händer, peka på lärjungarna och säga: "Se, min moder och mina bröder! Ty hvar och en, som gör min Faders vilja, som är i himmelen, han är min broder och syster och moder."

Där omtalas således *barnaskapet med Gud* och *broderskapet* med Herren Jesus samt människor emellan i dess djupaste, inskränktaste bemärkelse.

Men liksom man kan tala om ett barnaskap med Gud i den meningen, att en människa genom tron och Andens omskapelse är hans barn, och likaså om ett broderskap med Jesus i den meningen att vi genom tron och nya födelsen blifvit sammanknutna med honom, så kan man ock tala om att *Gud* är fader i en allmännare mening, fader för allt skapadt, och likaså om ett Jesu broderskap med hela världen på den grund, att han blifvit människa. Just i vår text framställes detta hans broderskap i en vidsträcktare mening.

Detta, att vi alla skulle vara bröder, är en sanning, som evangelium fört in i världen. I den gamla tiden, då Rom och Grekland härskade, och dessförinnan, fanns icke alls den tanken i världen, att alla människor voro bröder. Den fanns icke ens bland egendomsfolket Israel. För israeliten var icke hedningen en broder. Denna tanke kom först med Jesus Kristus.

Ännu i dag se vi, hur litet af denna tanke, som slagit sig igenom, där hedendomen råder. Bland hinduerna t. ex., där kastväsendet härskar, får ju en medlem af den ena kasten icke ens komma den andra nära.

Hur är det då i den kristna världen? Ja, nog finnes där broderskapets idé i *tanken* såsom en allmän sanning men icke mer. Hur hafva t. ex. de kristna folken betraktat hedningarna? Har det varit som bröder? Nej. De hafva förtrampat och föraktat dem, skott sig på deras bekostnad, lagt dem under sig i träldom och slafveri och på annat nesligt sätt. Under franska revolutionen skrefs på programmet: "Jämlikhet, frihet och broderskap". Då skulle förbrödringen blifva allmän. Men hvar och en, som läst historien, vet på hvilket skändligt sätt detta program tillämpades. Någon större parodi på broderskap har historien knappt att uppvisa.

Nu för tiden står åter ordet broderskap på programmet. Men hur är det i stort mellan folken? Är broderskapets idé förverkligad? Därpå svarar krigsdånet, som mullrande höres ända upp till oss. Hvarför har det gått på det sättet? Därför att den sanningen att vi äro skapade af en och samme Gud, att vi i den meningen alla äro af en, icke i och för sig är en nog kraftigt bärande sanning.

* Aftonsångspredikan af hofpredikanten *Fr. Hammarsten* 1 söndagen efter Trettondagen i Jakobs kyrka.

Det behöfves något annat, som bär upp denna broderskapets idé, och det är därom, vår text talar.

"Då nu", heter det, "barnen hafva samma kött och blod, blef ock han, Jesus Kristus, däraf delaktig". "Och han skämmes icke att kalla dem *bröder*". Med barnen menas i första rummet Israel. Men hvad som här säges om Israel, gäller hela världen. Hvarenda människa är skapad af kött och blod, och så blef Herren Jesus Kristus på ett liknande sätt däraf delaktig. Om *den* sanningen, att *Jesus Kristus är vår broder*, hade kunnat bryta igenom och bemäktiga sig folken och den enskilde, då hade den varit kraftig nog att förverkliga den stora tanken, att alla äro bröder.

Hvilket offer af Herren Jesus Kristus att göra sig delaktig af kött och blod d. v. s. af en mänsklig kropp med allt, hvad detta medförde! Han blef därigenom mäktig att känna alla de *svagheter*, som äro förenade med det mänskliga lifvet. Jag menar icke synd utan svagheter. Han kunde blifva trött af vägen, så uttröttad, att han somnade som ett godt barn i bakstammen af båten, under det stormen kastade den hit och dit. Han kunde blifva så törstig, att han satt vid brunnen, längtande, att någon skulle komma för att gifva honom att dricka. Han kunde *känna* smärta, icke endast *förstå* smärta. Smärtan blef honom gifven i en sådan grad, att han till och med kallas smärtornas man. Han kunde lida af människors ovänlighet. Han kunde få tårar i ögonen, då han såg sorg och bedröfvelse omkring sig. Han kunde gråta öfver människors illvilja, oförstånd och hat. Han kunde gråta öfver Jerusalem. Han kunde nås af frestelsens pilar och såras utan att besmittas. Men hela hans lif blef genom detta ett lidande och en kamp, och han fick kämpa sitt lif, alldeles som vi göra. Detta säges ock i vår text i ett af de bibelord, anförda ur gamla testamentet, hvilka skulle bevisa, att han är vår broder.

"*Jag skall*", heter det, "sätta min förtröstan på honom." Dessa ord gälla om Kristus. Han skulle sätta sin förtröstan på sin Fader. Således, alldeles samma kamp som vår i fråga om tron på Gud. *Så* blef han delaktig af kött och blod, *så* blef han vår broder.

Vidare heter det: "Se, jag och barnen, som Gud har gifvit mig." Herren Jesus står icke vid detta tillfälle i kretsen af sina *lärjungar* och säger: "Se, mina bröder" utan midt i *mänskligheten*. Han är hvarenda stackars människas broder.

I Jesu hjärta och lif är broderskapets idé förverkligad, och allra tydligast framgår detta af det tredje ur det Gamla testamentet anförda språket: "Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder".

Men Herren Jesus tog broderskapet med oss så på allvar, att han icke blott delade med oss alla det mänskliga *lifvets* sorger, mödor, smärtor och lidanden, utan också det som är svårast att dela: den lekamliga *döden*. Han ville dela allt med oss, och så blef han delaktig af kött och blod äfven för att genom döden kunna tillintetgöra honom, som hade döden i sitt våld, det är djäfvulen. Dessa ord äro i sanning mycket beaktansvärda. Här säges icke endast, att han *så* gått in i denna broderskapets gemenskap, att han dött, utan att han genom döden *nedslagit* honom, som hade döden i sitt våld, och så fick makt att göra dem fria, som i hela sitt lif genom fruktan för döden måste vara trälar.

Hur kunde Jesus genom att dö nedlägga honom, som hade döden i sitt våld? Om Kristi död icke var något annat än hvad från vissa håll påstås, en genomgångsport, som han måste passera, om den icke var något annat än en följd däraf att han blifvit människa med kött och blod, hur kunde han då genom döden nedlägga djäfvulen, som hade döden i sitt våld? Icke öfvervinner någon döden, därigenom att han dör. Det är ju döden, som öfvervinner den, som går in under den. Men att Kristus genom att dö öfvervinner både döden och satan, som hade döden i sitt våld, det kan icke betyda annat, eftersom synden är orsaken till döden och dödens udd är synden, än att Kristus i sin död måste hafva *försonat* synden. Därigenom blef hans död en seger i stället för att blifva som förut för hvarje människa ett nederlag. Ty, det kan icke hjälpas, döden blir aldrig för oss människor en triumf, icke ens för den som tror. Döden är förskräckelsens konung. Och vår enda räddning är den att i djupaste mening *icke* dö, att vi genom Jesus Kristus äro frigjorda ur dödens våld. Döden är och förblir en fiende, den sista fienden. Men då Kristus genom döden nedlade honom, som hade döden i sitt våld, så innebar det icke blott en *försoning* utan ock en *frigörelse*. Jag kan därför slippa att hela mitt lif igenom gå och rädas för den där fruktansvärda stunden, då jag skall dö, ty jag vet: Jesus Kristus är försoningen för min synd. Genom hans blod är jag tvagen ren, och döden har icke mer makt öfver mig. Och när en gång min sista stund kommer, skall han i sin stora barmhärtighet säga om mig, såsom han en gång sade om Lasarus, då han var död: "Vår vän sofver." Han hade gjort honom fri från fruktan för döden, tagit honom ut ur dödens förskräckelse.

I går på söndagen kom en kvinna, som det var en sådan glädje att råka, en patient från i fjol vinter. Nu såg hon så frisk och duktig ut. Jag nämnde en gång i bref om henne, att hon under lång tid föreföll alldeles omöjlig. Hon ville inte höra på under mötena utan bara äta godsaker. Vi *bådo* särskildt för henne. Nu, Gud vare lof, synes hon lefva för Gud och har också fått sin man intresserad. Hon köpte en bibel med stor stil, emedan den hon hade, hade för fin stil. Säden utsås icke förgäfves. Pris ske Gud, pris ske Gud!

Jag önskar, du hade kunnat följa mig till en liten by, som jag nyligen besökte. Mannen i det hem, dit vi gingo, blef troende i våras. Vid mitt besök var han ej hemma, men hans mor och unga hustru, som aldrig förr sett en utlänning, togo så hjärtligt emot mig. Den unga frun kokte te, medan modern sprang omkring i byn för att kalla in kvinnor, så jag hade snart en hel skara, som jag kunde få tala med om Jesus, och de lyssnade så uppmärksamt. När jag måste fara, voro de riktigt bedröfvade. Det kändes att det himmelska bandet hade blifvit knutet oss emellan. Somliga män äro mycket slappa, när det gäller kvinnornas undervisning. Därför gläder det mig alldeles särskildt, när jag träffar kvinnor, som af sina män fått lära känna Gud.

Robert är f. n. i Yuncheng på finansmöte. Han kommer, v. Gud, hem om ett par dagar och skulle då ha *julklappslådan* med. Lille Rudolf och jag glädja oss *så* däråt. Vi öppna lådan och lägga så undan paketen till julaftonen. Det är så roligt att se de kända handstilarna. Tänk, att vi också i år få julgåfvor, då så många andra missionärer få vara utan!

Missionär Svensson kom hitåkande på cykel för att tala med Robert om asylarbetet. Han säger, att det är så hårdarbetadt i Tungchow. De voro för öfrigt friska på hans station.

En hjärtlig hälsning sändes nu S. M. K:s syförening med tillönskan om ett godt nytt år trots jordens oro. Kanske kommer Herren snart, så att vi få mötas, förr än vi ana det, i vårt rätta hem för att aldrig mer skiljas.

P. S. Vår mandarin frågade en dag, om de kristna nationerna icke taga någon hänsyn till sin religion!

Puchenghsien den 28 nov. 1914.

Kära missionsvänner!

För några dagar sedan kom jag hem från 2 veckors besök i Peh-Shui. Då det är många, som med särskildt intresse och kärlek följa arbetet där, vill jag tala om litet, som jag hoppas skall ge anledning till tack och lof såväl som till bön.

Mitt besök var egentligen afsedt för byarna närmast staden, och vi besökte elfva byar. Utom evangelisten och hans hustru hade 3 kristna, två män och en kvinna, tagit sig tid att nästan hvarje dag gå med ut på bybesök. När vi kommo till en by, gick evangelisten först fram och åter på bygatan och spelade handklavér. Därigenom lockades folket ut ur sina hem. Någon satte ut en eller två bänkar för oss "systrar", och vi fingo kvinnor och barn omkring oss. "Bröderna" samlade männen ett litet stycke ifrån oss, och så talade vi i all enkelhet till våra åhörare. När någon kvinna frågade: "Hvad predikar ni?" så svarade fru Hsü: "Vi predika Jesus." Det namnet hade de *aldrig* hört (endast *två* kvinnor hade besökt missionsstationen), och de lyssnade ifrigt och med glädje. Många, både män och kvinnor, köpte evangelier och småböcker af oss. I en by, som hade omkring 100 invånare, fanns ej en enda, som kunde läsa. Men de köpte ändå flera böcker, ty, sade de, när någon läskunnig kom, skulle de bedja honom läsa, och då finge de ju höra "läran".

Öfverallt voro människorna så snälla och vänliga. I en by fanns en änka, fru Li, som visade ett ovanligt intresse. Hon var också mycket treflig och mer vaken, än kvinnorna från landet vanligen äro. Hon bjöd oss till sitt hem, bjöd på té och ville äfven bjuda på middag. Sedan vi gått till en annan gård i byn, kom hon efter oss och sökte öfvertala oss att stanna öfver natten i hennes hem. Men som vi den dagen voro fem personer i sällskap och endast hade en half mil till Peh-Shui ville jag ej stanna. De öfriga 10 byarna voro alla närmare staden, högst på 4 à 5 km. afstånd.

Där i byn hade vi bland åskådarna två röfvare, och just som vi gingo från folkhopen för att gå in i en gård, sköt en af dem ett skarpt skott midt i folkhopen. De voro där för att tilltvinga sig silfver af någon förmögen man. Nästa dag, då vi voro i en annan by, hörde vi också flera skott, och sedan träffade vi tre soldater, som sade, att de varit ute och jagat röfvare men utan att lyckas gripa någon. Peh-Shui-trakten är idealisk för röfvare, ty den har djupa dalgångar, grottor och hålor, där röfvare lätt kunna gömma sig.

Fastän det var första gången en utlänning besökte dessa byar, sluppo vi ifrån frågor om utlandet och utlänningarna. Däremot fingo vi många frågor att besvara angående "läran", och hur man skall tillbedja. Ett par förklaringar till deras beredvillighet att lyssna tror jag mig kunna gifva. Utom vår enskilda bön för bybesöken hade vi hvarje morgon gemensam bön, innan vi gingo. När vi sedan kommo utanför en by, hände det, att någon "broder" sade: "Nu måste vi bedja." Och där på vägen uppsändes åter varma böner om kraft och ledning. "Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det."

En dag var det stark blåst och bitande köld, men det var det sista tillfället för mig att den gången få gå ut på bybesök. När vi då kommit fram till den by, dit vi skulle, ropade evangelisten: "I dag frysa Ni, och det göra vi med. Men vi ha trots kylan kommit hit, ty vi vilja förkunna för Er det viktigaste budskap, som finns. Det är därför, "vår missionär Frid" rest 48,000 li (kin. mil, 18 à 20 li = 1 sv. mil). Vid flera tillfällen ropade han ut något liknande. Och efter ett sådant meddelande är det ju ej underligt, att människorna

Till missionens vänner!

Som missionens vänner nog känna till, är den nuvarande tiden i synnerligt hög grad en missionstid för Kina, hvarifrån vi fått många uppmuntrande meddelanden men äfven allvarliga maningar, att just nu gäller det att där samla in skördar för Guds rike.

Brist på arbetare och penningemedel hindrar dock ofta afsevärdt arbetets utveckling. Detta manar oss till att mer än någonsin bedja skördens Herre sända arbetare och medel för arbetet. Denna maning är ju ock en allvarlig vädjan till oss hvar och en att om möjligt ställa rikligare medel till missionens förfogande. Nu sker ju ofta vårt gifvande mera tillfälligtvis, då t. ex. vid ett möte en kollekt upptages. Men borde vi icke i vårt gifvande

söka tillämpa apostelns uppmaning i 1 Kor. 16: 2? Skulle icke härigenom gifvandet i hög grad blifva ett gifvande "inför Herrens ansikte" och "af helt hjärta åt Herren"? Apostelns ord och vår erfarenhet styrka oss i denna uppfattning. Vi vilja därför nu här angifva en lämplig metod för ett gifvande af detta slag. En beprövad sådan gifves genom att använda kuvert, hvari hvarje vecka nedlägges ett frivilligt belopp "i mån af den välsignelse Gud gifver". Detta insändes sedan månads- eller kvartalsvis till missionen. Då flera missionsvänner finnas på samma plats, kunna ju de insamlade medlen gemensamt insändas på bestämda tider. Kuverten förvaras i en nätt kartong, som, då den uppsättes på väggen, lätt synes och då också gör sig påmind.

Kuvertmetoden har visat sig hafva företräde framför de hittills brukliga sparbössorna i flera hänseenden.

Förutom den påminnelse, kuverten gifva, vinnes ju den fördelen, att de insamlade medlen kunna insändas hvarje månad i st. för en gång om året, såsom nu sker med sparbössorna, genom hvilket förfaringssätt en afsevärd ränteförlust undvikes.

Det skulle glädja oss, om många af vår missions vänner ville göra ett försök och äfven intressera andra för saken. Kartonger med kuvert tillhandahållas gratis hos Svenska Missionen i Kina, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Johannes Hedengren. *Sven Johnson.*

Brefafdelningen

I bref till en enskild vän skrifver fru *Dagny Bergling* från Hoiang hsien:

Här ha vi, Gud vare lof, stilla. Röfvare ha hittills icke såsom sista året oroat oss. Åtminstone ha de icke kommit ridande i skaror.

I timligt afseende har intet hittills fattats oss. Robert, barnen och jag voro mycket ute på resor från september till fram i november, då vi måste stanna hemma för opiepatienternas skull. Vi hade lofvat att besöka utstationerna och många nya troendes hem, som vi förr icke besökt. Det var så uppmuntrande. Vi besökte under vår resa 14 städer och byar, och icke få samlades under mötena kring Guds ord. Det var rörande att se mångas glädje öfver vårt besök. Särskildt underligt kändes det att åter vara i Hancheng. Kvinnorna började gråta, när jag steg ur vagnen. Vi ha ju så många minnen knutna vid denna station. Där förekom denna höst intet dop, men vi äro ändå tacksamma mot Gud, ty jag tror, det är 57, som här och där under årets lopp förenats med församlingen.

I en by hade de fått ett så snyggt litet kapell. Det hela gaf ett intryck af ordning. Mycket kommer det ju an på, hvem af de troende på en plats som har ledningen.

Våra små draga också folk. Ibland måste vi sätta oss utanför och hålla möte, så att flera skulle kunna höra. Det är f. ö. icke så lätt att resa med små barn och på samma gång utföra missionsarbete. Jag är så tacksam mot Gud, att jag tålde resan, såsom jag gjorde. Tyvärr är jag icke utan värk i min högra sida. Om Herren uppehåller mina krafter i vinter, och icke dessförinnan gör mig frisk, tänkte jag efter konferensen i Yuncheng i maj försöka slita mig ifrån de mina och resa till läkare.

Emy Ohrlander har för första gången varit ensam ute i byarna. Hon kommer nog i vinter att taga mer af det arbetet, ty jag tror ej jag kan komma ut så mycket. Själf håller jag hvarje dag en bibelklass med kvinnor.

Vi ha f. n. 6 kvinnliga opiepatienter och öfver 20 män. Flera kvinnor väntas denna vecka.

med spänning vänta att få höra vårt budskap. Fru Hsü talade så allvarligt och godt till kvinnorna.

På lördagen gjorde vi besök i flera hem i olika delar af staden för att bjuda kvinnorna till mötet på söndagen. Öfverallt mottogos vi med stor vänlighet och fingo grupper af kvinnor omkring oss, hvilka uppmärksamt lyssnade. Liksom vid bybesöken hade vi med oss böcker till salu, men vi hade ej tagit med oss nog för alla, som ville köpa evangelier. Böneformulär och traktater dela vi ut åt alla, som vilja taga emot. Det hände att barn önskade få, ty deras far kunde läsa, och de ville så gärna lära sig den lilla bönen eller en sång.

En gumma, fru Gå, som är en af mina "gamla" vänner i Peh-Shui, sade: "Jag tror på Jesus, jag älskar Jesus, men jag förstår ej, hur jag skall bedja". I våras var hon sjuk, och då hon ej kunde få hjälp eller medicin, sade hon: "Jesus, Gud, vördade Herre! Förbarma dig öfver mig! Jag tror på dig. Gör mig frisk!" Den bönen upprepade hon oupphörligt i sitt hem, och snart var hon bönhörd och frisk.

Det är en stor glädje för oss att ha fru Hsü i Peh-Shui, ty nu kunna kvinnor komma med på mötena. Fru Hsü är emellertid själf "nybörjare" och döptes vid höstens stormöte i Hoiang. Hon behöfver mycken förbön, att hon må få bli till välsignelse och hjälp för kvinnorna i Peh-Shui. I staden finns ingen annan kristen kvinna, men ungefär en mil därifrån finns en, och $2^1/_2$ mil från staden finnas två, alla tre döpta i år och i behof af hjälp och ledning.

Kära missionsvän! Vill du bedja, att det må bli "frukt, som förblifver", både af det talade ordet och det tryckta, som spreds under detta besök i Peh-Shui?

Varma hälsningar från tillgifna

Ingeborg Ackzell.

Minnen och erfarenheter från i somras.

Af fru *Ida Ringberg.*

För närvarande är det lugnt för röfvare häromkring. Men det har varit en orolig sommar. Ett par gånger har jag blifvit duktigt skrämd, särskildt en gång i juli, då Malte var borta. Jag satt i lugn och ro och sydde något, då plötsligt gevärssalfvor börja smattra. Tjänaren kommer inrusande och säger: "Soldaterna ha gjort uppror". Och så komma evangelisten och hans hustru. Alla ytterdörrar bommas igen, och sedan vi haft en bönestund, går evangelisten ut på gatan för att se hvad som är å färde. Under tiden plockade jag ihop några minnen i ett paket, som tjänaren begrof i askan under köksspiseln, samt ett knyte kläder, sydde in de penningar vi hade i ett bälte och band om lifvet under mina kinesiska kläder, och sedan jag kastat en kärlekens blick omkring mig med tack till Gud för allt jag fått här, var jag redo för hvad som skulle hända. Evangelisten kom nu tillbaka och berättade, att soldaterna blifvit oense efter en afrättning (hvilken som så många andra skedde mellan Stålhammars hus och stadsmuren) och börjat skjuta på hvarann, somliga från stadsmuren — sedan polisen stängt stadsporten — så att en kula t. o. m. kom hvinande in på Stålhammars gård. Därborta visste de dock, hvad saken gällde, hvilket jag däremot var okunnig om.

En annan dag höll jag på att sätta upp gardiner, då fönstret skakar som af en jordstöt eller ett kanonskott. Effer en stund kommer evangelisten och säger: "Är bakdörren stängd? Röfvarne ha kommit". Malte och jag se undrande på hvarann, och kineserna tyckte det var besynnerligt, att röfvarne kommo, när det regnade. Tjänaren klättrar upp på taket för att hålla utkik, och vi beredde oss härinne. Hela gatan utefter stängdes butikerna. Evangelisten går ut men är snart hemma igen och berättar, att några vägfarande män med en hästbörda säckar hvilat middag i ett värdshus, bredvid hvilket låg en smedja. Huru olyckan skedde, har jag ej klart för mig, alltnog, säckarne exploderade, huset sprängdes i luften, hästen och de fem männen brändes till döds (3 afledo samma kväll, 2 dagen därpå). Om de voro röfvare eller förde krut till sådana, vet man ej. Synden straffade sig själf. — Vi kunde åter draga andan och satte oss att äta vår middag. Efter en timma kommo Aug. och Augusta Berg samt Ester och herr Landin och öfverraskade oss. Järnvägen var till följd af regn sönder, men de hade kommit fram på dressin. Och så glömde vi hela röfvarhistorien för glädjen att se våra kära vänner här. I tre dagar stannade de, och kvällen innan de foro, kommo Svenssons samt mr och mrs Ernest Taylor. Senare voro de kära Sandbergs här och flera andra. Själf känner jag mig frisk och spänstig. Vi fröjdas åt våra blomsterrabatter, som ännu ha en härlig skrud.

Tacksägelse- och böneämnen.

Ur missionärernas bref.

Fru *Maria Linder* skrifver från Pucheng den 30 nov.:

Vi ha nyss här haft vårt stormöte för detta distrikt. Det var ett godt möte och väl besökt. Emellan 80 och 90 åto dagligen här. Det kokades risvälling tre gånger om dagen, och så tillagades grönsaker. Den hufvudsakliga födan bestod ju af bröd, som köptes. Alla voro villiga att göra sitt, för att det skulle gå som smordt. Offervilligheten i penningeväg var också större än vanligt. Ja, det är ett önskemål, att våra kineser skola inse, att det är en *glädje* att offra åt Herren. Fyra män och en kvinna döptes, och en man döptes för några månader sedan. Under hela året ha 23 döpts, och två äro inflyttade, så vår församling består nu af 90 medlemmar. Vi prisa Herren för de själar som

vunnits, men på samma gång önska vi innerligt, att de varit många, många fler. O, att Herren ville låta strömmar af välsignelse flöda ut öfver detta distrikt med dess öfver 400,000 själar!

Vi bo i samma lilla trånga lägenhet, som användes till utstation, men hoppas, att, om Herren dröjer, få en bostad, som kan fylla våra behof. En goss- och en flickskola äro vi också i stort behof af.

Hjälpen oss att hålla på och ropa till Gud om flera medarbetare, både bibelkvinnor och evangelister! Fälten stå mogna till skörd! Om vi blott hade skördemän! Uppmuntringar i arbetet få vi ständigt.

Bedjen för tre mycket snälla, gudfruktiga kvinnor här i staden, som ej få döpas för sina män, att Gud snart måtte göra dessa villiga därtill! Kvinnorna längta själfva så mycket efter dopet.

Bedjen ock, att Herren må gifva oss lokaler och arbetare, så att vi såsom utstationer kunna öppna fyra köpingar, som ligga blott $1^1/_2$ mil härifrån i olika riktningar.

Fröken *Ingeborg Ackzell* skrifver den 30 nov.:

"Nu har jag åter varit i mitt kära Peh-Shui. Bröderna där äro så varma och nitiska, att de kunde vara ett föredöme för hvilken församling som helst där hemma. Sista morgonen, jag var där, kom en broder och bad mig under djup rörelse: "*Bed för Peh-Shui!*" Då han ej kunde återhålla tårarna, skyndade han ut. — Peh-Shui är illa beryktadt på grund af den mängd röfvare, som där ha sitt tillhåll, och våra bröder där äro enfaldiga i människors ögon, men jag tänker ofta, att i Guds ögon, äro de nog af större värde än många andra kristna. De nitälska för människors frälsning och känna sitt beroende af Guds kraft i deras svaghet. Därför välsignar Gud arbetet där. — Vi önska så mycket att kunna göra litet mer för Peh-Shui nu, då det synes vara ett gyllene tillfälle, men krafter och medel fattas f. n. Vi bedja dock, att Gud skall göra möjligt, hvad som nu för oss ser omöjligt ut. Han förmår!

Fru *Dagny Bergling* skrifver från Hoiang den 7 dec.:

Två af våra medlemmar ha rest tillbaka till Mandschuriet, äro nu på väg dit. De ha varit i Hoiang omkring 15 år som landsförvista och ha här lärt känna Jesus och blifvit upptagna i vår församling. I staden fingo de gå fritt omkring och också bedrifva affär. År 1911 fingo de tillåtelse att vända åter till Mandschuriet men ha af brist på pengar ej förrän nu kunnat resa. Särskildt den ene, Chang, är så varm och nitälskande för Guds rikssak, en verklig bedjare. Han lämnar ett stort tomrum efter sig. Aldrig var han borta från ett möte. Han kom t. o. m. till bönestunderna på mornarna, fast han bodde i andra ändan af staden. Viljen I innesluta dessa båda i edra förböner och bedja Herren låta dem i Mandschuriet bli medel till både sina egna familjers och andras frälsning? I synnerhet är Chang så uppfylld af det som hör Herren till, att det är godt få komma i hans närhet.

Glädjande nog kunna vi denna gång meddela utdrag ur ett bref från vår broder *Oscar Carlén*, dat. Juicheng den 9 dec. 1914:

Guds frid!

Han åkallar mig, och jag skall svara honom. Jag är när honom i nöden. Jag skall rädda honom och låta honom komma till ära. Ps. 91: 15.

. . . Genom våra syskon härute hafven I hört, hur Herren behagat leda mig och min hustru. Den 20:e sept. insjuknade Gerda, och den 26:e i samma månad måste äfven jag intaga sängen. Gerdas sjukdom var blindtarmsinflammation, min nervfeber och lunginflammation. Ja, mer än en gång syntes målet vara nära. Lif och död liksom stredo om makten. Men Herren, som råder öfver båda, har låtit det förra segra. Herren torde ha något mer arbete för mig i sin vingård . . . I nio hela veckor har jag fått ligga i min säng. Den tionde veckan kunde jag sitta uppe ett par timmar om dagen, och nu i den elfte veckan kan jag vara uppe 6—8 timmar dagligen. Herren har underbart stärkt mig de senaste dagarna. Nu får jag äfven börja med fast föda.

Gerda lämnade mig den 19 nov. för att föras till Pingiangfu i och för operation. Sex män buro henne på en säng den 22 sv. mil långa vägen. Broder Tjäder eskorterade henne den första dagen, sedan broder Wester. Hon var så svag vid framkomsten, att dr Carr ansåg sig böra uppskjuta operationen, tills hon hvilat ut och blifvit starkare. Den 10 dec. verkställdes operationen och utföll lyckligt. Gerda befinner sig nu efter omständigheterna väl. Hon har hela denna tid varit så lugn och fridfull, riktigt känt sig omsluten af Jesu armar. I Pingiangfu äro de *så* snälla emot henne, och hon får den allra bästa vård. Jag får ej vänta hem henne till jul, men det betyder ju så föga, då jag har hopp att senare få hälsa henne välkommen frisk och glad. O, hvilket kärt möte! Skilsmässan kan jag ej beskrifva, där jag låg, oförmögen att hjälpa henne det minsta, och såg, hur hon bars ut ur rummet den tidiga morgonstunden, medan det ännu var mörkt. Sedan hon väl var utom dörren, flödade tårekällan öfver. Förut hade jag med tvång hållit tårarna tillbaka, ty om jag gråtit, skulle hon blifvit ledsen, och då hade värken blifvit värre.

Alla syskonen ha bevisat oss en sådan innerlig kärlek och ett sådant deltagande i vår pröfning. Herren skall välsigna dem därför. Den 4 okt. kom fröken Ester Berg till oss likt en räddande ängel och är ännu kvar. Hon har vårdat oss med en kärlek, uthållighet och trohet, som ej kan tolkas med ord. Mänskligt sedt hade jag nog ej varit kvar här nere, om ej Herren sändt henne till min hjälp, kanske ej heller Gerda. De öfver 150 våtvärmande omslagen kan jag ej nog prisa. De ha varit min medicin, som Gud välsignat.

Fröken Hallin har varit här, sedan Gerda reste,

och nästa vecka resa både hon och fröken Berg hem till Yuncheng för att få fira julen där. Broder Landin kommer antagligen till mig öfver jul och, som jag hoppas, nyår och predikar, ty själf har jag ej krafter därtill.

Det blef intet stormöte här i höstas, emedan vi båda voro sjuka. Jag har därför tänkt få julen så mycket mer gifvande för kineserna.

* * *

Se vidare de tacksägelse- och böneämnen, som finnas i Brefafdelningen!

Om missionsvännernas förböner anhållas för de möten, som i olika delar af landet hållas af våra hemmavarande missionärer.

Med far och mor på resa.

För våra små missionsvänner.

Det var ännu tidigt på morgonen, då jag satte mig upp i sängen och frågade: "Skola vi resa i dag?" "Ja", blev svaret, "men inte förrän litet senare på dagen, för vi ska' bara resa två mil i dag". När vagnen slutligen körde fram, fick jag så brått med att bära ut matlåda, kuddar, en påse med handfat och dylikt. De två stora sängklädessäckarna, som innehöllo pappas, mammas, lille brors och mina sängkläder, voro för tunga. Till sist var allt packat. Mamma med lillebror satt ini vagnen, en kinesisk gumma och jag sutto frampå. Körkarlarna här gå i allmänhet bredvid vagnen, och åsnorna gå mest i skritt. När vår körkarl skulle sitta upp, fick jag krypa in till mamma. På kinesiska vagnar finns det inga säten. Man sitter ovanpå sängklädessäcken, som lagts på den flata botten.

Många ville tala med far, innan vi reste, så vi körde sakta före. Han tog sedan en annan väg, så vi träffades inte förrän långt fram på e. m. Jag fick då rida på pappas mulåsna ända fram till värdshuset, och det var så roligt.

På den plats, där vi stannade för att vara över natten, ha vi ett kapell, men det lilla rum, som hör till detta, var inte reparerat, så vi måste ta in på värdshuset. Där var det så osnyggt. Ute på gården sprungo lösa åsnor och vältrade sig i smutsiga pölar, så att de sågo ut som svarta grisar. Rummet var som en usel lada. Två dörrar ledde dit. Den ena var trasig, hade stora hål. Den andra fick inte röras, för då föll den ned. Den hade inga gångjärn. Litet bättre såg det ut därinne, när mamma fått lägga en duk på det ruskiga bordet, tända ljus och duka fram vår kvällsmat. Några troende män kommo in och hälsade på oss, och med dem höll pappa möte. En hade en son med, och han hade frukt med sig åt oss, som något påminde om dadlar men ej var fullt så god. Våra sängkläder togos upp till natten och lades ut på den uppmurade "kangen", en hög stenplattform. Det var inte lätt att få sova, fast jag var mycket sömnig. Det gick att somna, först sedan pappa strött bra med insektpulver.

Nästa dag reste vi till Hancheng, där vi förr bott. Det var så roligt att komma dit. I ett rum, där jag och mina syskon brukat leka, sutto tavlor på dörren. Dem hade mina bröder, som nu äro i Sverge, en gång klistrat upp. Fast det började regna, gingo mamma och jag, så snart vi kunde, till mina två små syskons grafvar, som ligga utanför stationen. Det är ingen vacker kyrkogård. Det träd, som mina föräldrar en gång planterat där, har antingen torkat ut eller blivit bortstulet av kineser, och med blommorna har det gått på samma sätt.

Från Hancheng fick jag fara med till två utstationer. Kineserna köra alltid i gamla hjulspår, och vår hjulaxel var för bred för de smala byvägarna. På flera ställen måste vi köra tillbaka. Till sist skulle vi köra in genom en port, men den var för smal. Någon annan väg fanns inte, så det tjänade till ingenting att köra tillbaka. Vi måste tillkalla hjälp. Vagnen fick lyftas av sin axel och bäras genom porten. Det var tungt arbete, och pappa ville betala för hjälpen, men kineserna ville ingenting ha. De sade: "Vi känna missionären och veta, att ni kommit hit för att predika den sanna läran. Vi äro glada att ha fått göra er en tjänst." Dessa män voro icke troende. Detta hinder och alla omvägar, som vi måst taga, hade tagit tid, och det började mörkna. Vägen gick nu tätt utmed Gula floden. Flera hus hade på ett ställe blivit bortrivna av floden tillika med ett stort stycke land. Just utmed denna del av floden är det alltid farligt. Till all lycka hade vi med oss en liten lykta. I en backe gick det omöjligt att köra upp. Någon fick lov att springa till närmaste by och låna redskap, och så måste pappa och körkarlen laga vägen, innan vi kunde fara vidare. Vi stannade nu en halv mil från den plats, dit vi hade ämnat oss. Det var emellertid en utstation, och de troende voro så glada, att vi kommo. De trakterade oss med te och kakor. En f. d. skolflicka i en av Daggryningens skolor bor i denna by med sin man och tre barn. Hon var så glad, att vi kommo och kokte degstrimlor med ägg och grönsaker i åt oss. Både hon och hennes man älska Jesus. Vi stannade hos dem till nästa dag, då pappa ledde två möten och mamma talade till kvinnorna.

Dit vi sedan kommo, hölls det stormöte i tre dagar. Alla voro så snälla mot mig och gåvo mig nötter, bröd, ägg och 30—40 granatäpplen. Granatäpplena ha ett hårt skal. När det tas av, ligga frukterna därinne som vinbär i täta rader. Det ser så vackert ut. Några voro sura, de flesta dock söta och i smaken som vinbär. Ini ha de en stor kärna. — Alla som kommo från kringliggande byar, blevo bjudna på mat av de troende.

En dag voro vi hos älste Ki på middag. Han kom för 18 år sedan till pappa och mamma som privatlärare. När han fick den platsen, tyckte han, att han borde taga bort sina husgudar men hade inte förlorat tron på dem, så han ville inte förstöra dem. Han tog så en bricka, bugade sig djupt för

avgudarna och uppmanade dem att sätta sig på brickan. Naturligtvis måste han själv lyfta dit dem. Sedan gick han till templet med dem, och under högtidliga bugningar satte han dem där. Hans älste son hade följt med till stationen och kom snart till tron på Jesus. När han sedan kom tillbaka till sin by, sprang han upp till templet, tog ut deras husgudar och krossade dem i små bitar. Hans far, nu älste Ki, kom ganska snart därefter över på Guds sida och har alltsedan varit församlingens stöd. Under de möten, som höllos i denna by, kom mycket folk. De voro inte mer rädda, som de voro, när far och mor först kommo dit.

På vägen till en tredje utstation hade regnet slagit ett runt hål, en meter i omkrets, mitt på vägen, så vi måste vända om och köra en annan väg. På denna utstation ha de sitt kapell i en lång, murad jordgrotta, så det var litet fuktigt däringe. Pappa hade ridit före, så att då vi kommo, visste folket om det och gick oss tillmötes. Som vägen var mycket stenig, hade mamma stigit ur vagnen. Ut från byn kommer bland andra en mycket lustig gumma. Hon älskar Jesus men är mycket ivrig av sig. Hon var så glad, att vi kommit, att hon tog mors hand, och så gick hon genom hela byn och ropade: "Frun har kommit, frun har kommit!" När vi väl voro framme vid kapellet, försvann hon för att laga mat åt oss. Hon hade ett stycke kött — det är annars något, som en fattig änka ytterst sällan har — och hos henne måste vi nu äta både kött och grönsaker i klimp. I ett litet rum hade hon allt vad hon ägde. Inte var där fint, ty korgar, och kar, allt stod huller om buller. På kangen hade hon lagt ett lånat täcke. Mamma, lillebror och jag satte oss där med benen under oss som äkta kineser, men pappa föredrog att sitta på kanten med benen nedhängande.

Till nästa utstation måste vagnen köra en lång krok för att slippa en mycket brant backe. Mamma fick rida uppför den backen, vi andra gingo. Fast den var mycket brant, blev jag inte alls trött. Några snälla kineser följde oss på vägen. Den by, vi nu besökte, har flera troende, och där ha de gjort i ordning ett så vackert litet kapell. Det var festdag, så mycket folk kom till mötena. Vi bodde hos en familj, där flera älska Jesus. Det är bara gamla mor och en son, som inte vilja omvända sig. Medan mamma lade lillebror, kommo många in för att hälsa. En gammal man, som förr tjänat hos oss, blev så rörd, när han såg oss, att han tog min hand, så dolde han med sin andra hand sitt ansikte och grät. Han har en gång varit opierökare men blev avvand och omvänd till Gud. Han känner alla mina syskon. När vi reste, förärade han mig bröd, som voro bakade i form av tekannor.

I en by togo far och mor avsked av en troende kvinna, som låg för döden. Hon var mycket sjuk men såg så glad ut, när de talade med henne om Jesus. Hon hade före sin omvändelse också rökt opium.

I en annan by längre bort hade vi lovat stanna litet hos en troende. Mannen i huset där är så lycklig och använder mycket av sin tid att sälja böcker och predika på marknader. Allt detta gör han alldeles frivilligt. Han tyckte, att Gud hade varit så god emot dem, alltsedan han börjat älska Jesus och bedja till Gud. En dag hade hans häst fått en fåle och hans sonhustru en son. "Dubbel glädje" kallade han därför sin lille sonson.

Hos gamla Shuen da sao (gumman, som skänkte kashen, vilka inbrakte missionen så mycket), som städar kapellet i en by, hälsade vi på. Kapellet blef för litet för alla, som kommo, så bänkar måste sättas ut på gatan till mötet. Till natten måste vi resa till vår snälla körkarls by. Hans mor älskar Gud. Hon var så snäll mot oss.. Åt lillebror och mig gav hon litet brunt socker i ett papper.

Till sist måste vi resa hem, ty det skulle bli stormöte på vår egen station. När vi närmade oss staden, kommo två män emot oss med lyktor. Varmt te och varm mat väntade oss därhemma. Vårt sovrum föreföll oss så stort emot de rum, där vi sista tiden fått sova. Som jag hade gått både upp- och nedför alla branta backar på vägen, smakade det mig så gott att få lägga mig i min lilla rena säng, och mycket snart spände Jon Blund upp sin paraply över mig.

En hjärtlig hälsning till de svenska barnen från

Lille Roland.
(D. B.)

Hemkomna missionärer.

Den 17 d:s anlände missionär och fru *Stålhammar* välbehållna till Stockholm. Gemensamt få vi *tacka* Herren, som låtit våra syskon erfara, att hans goda hand varit öfver dem under den långa och besvärliga resan. Välsigne han ock deras vistelse i hemlandet!

Hemgånget ombud.

Åter hafva vi att meddela, det Herren till sig hemkallat ett af missionens kära ombud, öfverläraren *Karl Sund* i Norrköping. Han afsomnade efter svåra lidanden den 16 januari i en ålder af nära 59 år. I öfver 20 år har han troget stått som ledare af de bönemöten, som i hans stad hållits för S. M. K. Personligen var han en af vår missions mest trogna förebedjare. Han lämnar därför nu vid sin bortgång ett stort tomrum efter sig. Vi hoppas i ett följande nummer få lämna närmare meddelanden om denne broder.

Till Redaktionen insända böcker.

Världskriget och **världsmissionen.** Af prof. Ad. Kolmodin. Pris: 25 öre. L. Norblads bokh., Uppsala.

Hvart bär utvecklingen hän? Pris: 25 öre. Samme förf. Samma förlag.

Båda broschyrerna särtryck ur Svensk Missionstidskrift.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 4., Årg. 20. 15 FEBR. 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Abrahams säd tager han sig an, II. — Herren är trofast. — Brefafdelningen. — Omgifven af sju vargar. — Familjenotis. — Hemkommen missionär. — Beskåden fälten! — Tacksägelse- och böneämnen. — Svenska kyrkans mission. — Redovisning.

Abrahams säd tager han sig an.*

Ebr. 2: 11—16.

II.

Får korsets sanning tränga igenom folken, då blifva vi *bröder*. Och säkert är, att om två personer, skilda till nationalitet och språk, under en resa komma att sitta i samma järnvägskupé och den ene tar fram ett Nytt testamente på kinesiska och den andre ett på svenska, och de icke kunna meddela sig ett ord med hvarandra men på grund af bokens form och färg förstå, att det är det Nya testamentet, så skulle de icke kunna sitta vid hvarandras sida, utan att det flöge en glädjestråle genom deras hjärtan och öfver deras ansikten. De skulle känna: "Vi äro *bröder*."

Korset är det enda mäktigt bärande medlet, som kan göra oss till bröder. Men om det är själfva den bärande grunden, hur går det då till, att man blir en Kristi broder och därigenom också broder med andra, samt att man kan betrakta alla människor som sina bröder?

Det står: Kristus *tager sig oss an,* och det ordet hafva vi skäl att älska och taga vara på. Det går helt enkelt så till, att Kristus antager sig en människa. Det är hela frälsningen. Att vi göra evangelium så svårförståeligt, därpå vinna vi ingenting. Det vill vara enkelt, och det är det också. Din frälsning går så till, att Kristus tager sig dig an. Han tager sig icke an änglar. Du behöfver icke alls vara änglalik, för att Kristus skall antaga sig dig. Han tager sig an Abrahams säd, d. v. s. Israels folk. Men han tager sig ock an hvarje människa, ty det är människor med kött och blod, han tager sig an. Han tager sig an *syndare*. Och hur dyrbart, när Kristus antager sig en människa! Vi veta, hvad det är att antaga sig en sak. När någon människa är alldeles rådlös, icke kommer hvarken fram eller tillbaka, och någon så kommer och säger: "Käre, det där skall jag åtaga mig. Bry dig icke om det! Låt mig taga hand om det!" då blir bördan aflyftad. Ack, det finns så många människor, som arbeta med sig själfva och ingen hvart komma, och så står Kristus framför dem och säger: "Låt *mig* taga mig an alltsammans!" Tänk att få hela bördan flyttad öfver på honom! Hvad skall han då göra? *Alltsammans.* Förlåta, bära, upplyfta, hjälpa. Om han tager sig an en människa, så släpper han henne icke, förrän han ställt henne inför sin Faders ansikte rättfärdig och helig, utan fläck eller skrynkla. Då är hans uppdrag afslutadt för denna världsperiod och för detta lif. Men vår Förbarmare skall nog vårda oss äfven däruppe och leda oss till lefvande vattukällor. Han släpper oss icke heller därhemma.

Hur kunde icke Kristus taga sig an en människa på jorden! Vi minnas den stackars mannen, som låg vid Betesda damm. Han gick så glad och så tacksam bort med sin bädd. Jesus uppsökte honom. Han ville åtaga sig honom för längre tid. Den

* Aftonsångspredikan af hofpredikanten *Fr. Hammarsten* 1 söndagen efter Trettondagen i Jakobs kyrka.

blindfödde, som fick sin syn, honom uppsökte Jesus i templet för att tala ännu ett ord till honom. Och hur gjorde han icke med Simon, Jona son! Vill man veta, hur Kristus tager sig an en människa, kan man läsa just hans historia. Tänk att så få öfverlåta sig åt Herren! Det är icke blott i detta lifvets stora, genomgripande förhållanden, som Herren åtager sig oss, utan äfven i lifvets småting. Och att se, hur Herren tager sig an småsaker — hvilket f. ö. många icke vilja tro — att veta, att han har sinne för sådant, som är jämförelsevis obetydligt men som gifver oss glädje, det gör lifvet så ljust. Ja, det gifver en oändlig tröst att veta: Han tager sig an den *lilla* saken. Då jag har ett litet bekymmer, som icke är värdt att kallas så, men som för mig dock är ett bekymmer, så tager han sig an det. Han gör med oss, som vi göra, när de små barnen komma till oss med en liten rispa i sitt finger, som ingenting är, men som vi ändå blåsa på. När det är obetydligheter i lifvet, som ligga tungt på oss, då tänker Herren på sådant och tager sig an sådant.

O, hvilken fröjd och hvilka bevis, att Herren lefver och är den han är, full af barmhärtighet och nåd! Och hvilka underpanter alla dessa små erfarenheter i lifvet på att han i det stora, viktiga, genomgripande, afgörande verkligen åtagit sig oss både till kropp och själ! Se, det är detta, som gör, att vi kunna komma i det där förhållandet af broderlighet till Herren Jesus och af barnaskap till vår Gud.

Kristus antager sig oss, och det skäms han icke för, säger han vidare. Hvarför skall det stå, att han icke blyges att kalla oss bröder, om icke därför att det verkligen finns så mycket, som gifver honom anledning, från vår synpunkt sedt, att skämmas? Ack, det finns mycket i mänskligheten, som är att blygas för. O, hur mycket af skam i vårt arma, sjunkna släkte! Synd och otro sätta skamfläckar på människor. Men det finns ingen, som har sjunkit så djupt, att Jesus blyges att vara hans broder. Må Herren i sin barmhärtighet få tala till oss djupt in i våra själar! Visst skall det in i oss: "Jag blygs icke för dig." "O", svarar själen, "jag skäms för mig själf". Det får du göra. Men Jesus skäms icke utan räcker ut sin hand efter dig och frågar: "Vill du vara min broder? Vill du det, så tar jag dig mig an för tid och evighet." Du kan skjuta det erbjudandet ifrån dig nu, såsom du gjort så många gånger förr, men då vet du icke, hvad det är du skjuter tillbaka.

Blir åter din bön denna: "O, Herre, tag dig *mig* an!" då vill du i hvarje människa se din broder. Då lyder du Pauli uppmaning i Rom. 15: 7: — och det var ju han, som i Atén förkunnade den nya sanningen, att mänskligheten var skapad af samma blod — "Antagen eder den ene den andre, såsom ock Kristus har antagit sig oss, Gud till ära." Där visar han, att om en människa sett och erkänt den sanningen, att Kristus har antagit sig henne, måste han i lifvet taga sig an andra. Är det så, att du vet: "Kristus har antagit sig mig", se dig då omkring! Hvarenda människa, som Gud ställer dig nära genom släktskapsförhållanden, genom att du på annat sätt ställes bredvid henne i lifvet, genom att Gud erinrar dig om henne, eller att hon i nöden föres i din väg, hvarje sådan människa är din nästa. Tag dig an den människan, såsom vore du hennes broder, och gör det, därför att Kristus icke skämmes att kalla dig broder! Amen.

Herren är trofast.

Af komminister *Lars Häggström.*

Ord vid öfverlärare Karl Sunds jordfästning i Norrköping den 21 januari 1915.

När vi denna allvarliga stund samlats här för att lämna vår väns och broders aflagda vandringsklädnad åt Herrens vakt och vård, intill dess uppståndelsens morgon gryr — så skulle jag säga några ord, men det skulle "få vara endast sanning". Och jag har fått från hans sista dagar och yttersta stunder ett ord, som jag vågar säga är sanning: "*Herren är trofast*".

Det var det sista ord han yttrade till mig, några dagar innan han fick hembud. Och det kom för resten honom själf till mötes från så många håll, då han höll på att taga de sista lidandesstegen. Det var väl bud hemifrån. Herren ville tydligen sända honom denna hälsning såsom nåd till hjälp i rätt tid, då han nu skulle stiga ned i dödsskuggans dal: "Kom ihåg, att jag är trofast"!

Det är Herren. Visst kan det här i lifvet för en troende själ bli så mörkt, att hon tidvis eller åtminstone stundvis icke ser det. Men nu är det, Gud vare lof, så, att Herren är trofast — äfven om vi icke se det. — Men *ett* är visst: Så enkelt det där lilla ordet är, det är icke lätt att säga det efter, om det annars skall vara sanning. Det var ett annat ord, som med det nu nämnda äger nära sammanhang, och som vi i afskedsstunden tillsammans läste, herdepsalmens sköna trosord: "Du är med mig". Det har Herren varit hela tiden här nere under vår broders vandring ibland oss. Och så långt jag kan se och förstå, har den gode Herden gått före. Annars är det nog så, där Herren är med i vårt lif, att han ofta måste gå efter — emellanåt långt efter. Nu går han ju efter oss

villigt och gärna, ty han är så trofast. Men om han skall få föra oss på en rätt väg, där vi inte gå vilse — det är inte lätt för oss människor att vandra de rätta vägarna, som hvarken leda till bråddjup eller dit, hvarifrån det är svårt att vända åter — så måste Herren gå före. Lifvets vägar äro lika många lifsfarliga stigar. Men jag tvekar icke att säga, ty det är *sanning*, att vår hemgångne broder har velat och trängtat efter, att Herren i hela hans lifsgärning skulle gå *före*. Så har Herren i trofasthet gjort. Och därför har vår vän också fått vara till välsignelse under den tid, han lefvat bland oss — både i sin lärareverksamhet och i sin tjänaregärning i öfrigt.

Välsignelsen har förstås kommit ifrån Herren, som gått före, som under vandringen varit molnstoden och eldstoden. Och *han* har varit så trofast. Nu har genom Herrens trofasthet vår vän kommit öfver dalen, där skuggan är djup. Dödsöfvervinnaren, Jesus Kristus, har hjälpt honom.

"Han hjälpte mig öfver" vittnade han själf i det sista i dröm eller syn. Och nu är han skild från oss genom dödsskuggans förhänge. Men för korsets skull, på hvilket uppståndelsens Herre har dött, lefver han ännu, fastän han död är. Och kanske vi få säga här, såsom det sades en gång vid en grift: "Gud vare lof för den sköna döden"! "Må jag få dö de rättfärdigas död"!

Det är mest tomt efter honom för maka, barn och kära — men äfven för vänner och kamrater, ty han har varit för oss en god föresyn.

Ack, hvad det är viktigt, att vi lefva så, att vårt lif icke visar andra vilse, och att jag själf en gång får bo i Herrens hus evinnerligen!

Nu har Herren hjälpt vår vän hem — af nåd, endast af nåd, under det en kvardröjande ljusstrimma från hans kvällssol lyser på de orden: "Herren är trofast." I ljuset af denna trossanning få vi lämna hans stoft åt vår moder jorden. Och så vilja vi säga vår Gud och Fader *tack för allt* i vår Herre Jesu Kristi namn! Amen.

Från Hoiang skrifver missionär *Josef Olsson* den 13 november 1914:

Här i Hoiang äro vi alla krya. — Vi ha mandarinombyte i dagarna. Den gamla mandarinen har ofta besökt oss, och jag har haft den glädjen att på hans egen begäran gifva honom böcker af flera slag, som jag vill tro Gud skall välsigna.

Jag vet ej, om jag nämnt, att jag börjat arbete bland fångarna i härvarande stadsfängelse. Där finner man alltid öra. Första gången jag besökte fängelset, kom mandarinen i egen person och introducerade mig samt talade både före och efter mitt anförande. Fängelseförhållandena i Kina äro nu utan jämförelse förbättrade. Jag önskar man kunde säga detta äfven om rannsakningshäktena, men de lämna ännu mycket att önska.

Min Johanna har mer än hon hinner med nu, då hon ingen lärarinna har i höst. Men Herren har så härligt uppehållit henne. Hon har 15—16 elever i flickskolan. I gosskolan ha vi ungefär lika många. Men där ha vi i höst haft det rätt besvärligt både med lärare och elever. Ihågkommen dem i förbön!

Vi stå med undran inför framtiden. Vår enda trygghet är fästet i Gud. Allt annat synes vackla.

* * *

Puchenghsien den 25 nov. 1914.

. . . Det är ju ganska sent att tala om stormötet, eftersom det var den 7 och 8:de nov., men jag vill ändå tala om litet af det, som gladde oss då. Att flera af "bröderna" gingo mer än en dagsresa för att komma hit, var ingenting märkvärdigt, men att *en af systrarna gick* 65 li för att få vara med — det är ovanligt och duktigt gjordt af en kineskvinna, som ända till i år haft bundna fötter. Att en gumma, som är öfver 70 år, red 100 li för att få komma hit och mottaga dopet, är också anmärkningsvärdt. — Fyra män och två kvinnor döptes. Några, som begärde dopet, behöfde litet mer undervisning, och de få därför vänta till nästa stormöte. Andra, som voro "färdiga för dop", blefvo hindrade af sjukdom m. m. — Vid församlingsmötet på lördags e. m. var det många af de kristna, som lofvade frivilligt arbete under längre eller kortare tid. En affärsman här i staden lofvade att predika en timma dagligen i gatukapellet. En man lofvade två mån., andra kortare tid, då de ville sälja evangelier och vittna om Gud. Kvinnorna lofvade hjälpa till med hus- och bybesök för att söka vinna kvinnor för Herren. — Vid det offentliga mötet på kvällen var det 16 män och kvinnor, som bekände, att de ville följa Jesus. De blefvo antecknade som "sökare". På söndagen var det flera, som beklagade att de ej varit med på söndagskvällen, och nu bådo att få bli antecknade.

Utom bröderna Linder och Svensson predikade flera af de kinesiska bröderna. Vi hade också två vittnesbördsmöten: ett, då de nydöpta berättade om, hur de först hört evangelium och beslutat följa Herren, och ett annat, då ordet var fritt för den, som ville vittna om någon särskild bönhörelse och undfången nåd. Vid det senare mötet räckte ej tiden till för alla, som ville vittna, och ändå var det endast en kort, bestämd tid för hvar och en som talade. I ett bibelsamtal öfver ämnet: "Tecknen till Jesu återkomst" yttrade sig flera. Ett förslag af en bland de kinesiska bröderna att fortast möjligt få en skola till stånd inom Puchengdistriktet diskuterades lifligt och godkändes enhälligt. Det var kärt få höra förslagsställarens allvarliga ord om föräldrarnas ansvar för barnens andliga välfärd.

Strax efter stormötet följde jag med evangelisten Hsü i Peh-Shui och hans fru, då de reste hem. Jag var där ett par veckor, och vi besökte under tiden elfva byar. Då praktiserades metoden

af "frivilligt arbete", så att vi oftast hade 2 "bröder" och 1 "syster" med, utom evangelisten och hans fru, hvilka ständigt voro med. Bröderna talade till männen, och vi systrar fingo kvinnorna omkring oss. Öfverallt voro männniskorna så snälla och vänliga och lyssnade ifrigt till vårt budskap. Många köpte evangelier och småböcker af oss äfven i byar, där det ej fanns en enda läskunnig, hvarken bland kvinnor eller män.

Omkring den 5:te dec. hoppas jag få resa till Hsiao-I för att vara där 6 veckor och hjälpa evangelisten med kvinnliga opiepatienter. Det är flera kvinnor, som älska Herren och vilja bli kristna, men de röka opium. Nu är det vår bön och vårt hopp, att de i opieasylen skola befrias från opielasten och lära känna mer af Herrens kraft och nåd. Bedjen med oss, att det må bli förblifvande frukt af det arbetet!

Vi må så bra, både fru Linder och jag och barnen och äro så tacksamma för denna stora nåd.

Fridshälsningar från

I Herren tillgifna
Ingeborg Ackzell.

* * *

Yuncheng den 28 nov. 1914.

Vårt möte i går var riktigt roligt. Den stora salen var fullsatt af unga lärare och studerande, alla intelligenta män. T. o. m. folkskoleinspektören var närvarande, en fin herre. Under tédrickningen gafs ordet fritt och bland dem, som yttrade sig, var en f. d. skolinspektör och borgmästare i Ishih, nu affärsman. En annan ung man är regementsintendent. De talade mycket bra. I synnerhet den senare gjorde på alla det intrycket, att han verkligen hade Jesus i sitt hjärta. Han har mycket umgänge med oss. Det är så dyrbart, så svårt och så ansvarsfullt att ha umgänge med dessa personer. Man känner, att man måste ha något att gifva dem. En ung vacker gosse, ungefär 17 år, son till en mer framstående ämbetsman här i staden, och som nyss börjat komma, var så intresserad och sade till en af eleverna i seminariet, att han ville komma till mig och hafva ytterligare samtal. Ja, det är härligt att strida för Jesus!

August Berg.

* * *

Utdrag ur bref från fru *Augusta Berg* dat. Yuncheng den 30 nov. 1914.

K. F. U. M. som nyligen startats här, hade ett möte i går, då en hel del inflytelserika män voro närvarande. August talade om evangelii framgång i Södra Kina särskildt efter mr Eddy's möten. De fingo riktigt höra evangelium. En af medlemmarna, en lärare i en militärskola, yttrade sig så öppet och riktigt bekände Jesus. Men för att dessa dörrar skola hållas öppna, behöfves icke blott utlänningars kraft utan framför allt en kines, som *helt* ägnar sig åt detta arbete. Den unge *Uang*, som nu delvis undervisar i seminariet och delvis ägnar sig åt K. F. U. M., hinner ej med, såsom önskligt vore, arbetet bland alla dessa studerande. Aldrig skulle vi någonsin förr ha fått en sådan samling af den verkligt bildade klassen inom våra väggar för att höra evangelium. *Detta* är ett nytt böneämne.

Jag har nu fått 2 opiepatienter. Hjälpen mig bedja dem till Jesus, så att de aldrig lämna honom!

För ett par dagar sedan var jag i staden Ani, där Ester och jag voro i somras ett år sedan. De togo så väl emot oss, och en del i hemmet lyssnade uppmärksamt. Vi voro ute i flera hem, däribland i Yamen, och damerna där lyssade så ifrigt. Mandarinens mor har varit här förut, och hon tyckes verkligen ha blifvit fattad af sanningen.

* * *

Fröken *Maria Hultkrantz* skrifver från *Sinan* den 28 dec. 1914:

"Låtom oss med hvarandra prisa Herren och upphöja hans namn."

Det är med stor tacksamhet till Gud, som jag i dag skrifver och omtalar Herrens stora nåd emot oss. I Sinan ha varit förlagda något mer än 5 kompanier soldater, hvilka med befäl utgjort cirka 700 man. I går kväll vid 8-tiden började kulorna hvina omkring oss, och kineserna sade genast: "Soldaterna ha gjort uppror." Jag gick genast in efter mitt pass och sedan ut till kvinnorna på bakgården. Vi öppnade en bakdörr, men man hörde knappt hvarandra för gevärssalvornas skull. Vi anbefallde oss alla i Herrens hand, och under bönen fick jag dessa ord: "Förrän de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, vill jag bönhöra." Från kl. 8 e. m. till mellan 1—2 f. m. fortforo skotten, till sin täthet liknande afbrännandet af kinesernas raketer. Klockan mellan 2—3 kunde mandarinen gå ut. Mellan kl. 3—4 hörde vi de sista skotten, ehuru plundringen fortfor tills i dagningen. Nu äro så godt som alla soldater försvunna; de vågade väl ej annat än fly. *Alla* affärer, större och mindre, voro plundrade, enstaka hus brända, många privatfamiljer utplundrade. Rådhuset var oskadadt. Soldaterna hade förgäfves sökt bryta sig in där. Här utanför affyrade de skott men försökte aldrig bryta upp porten. Somliga af barnens hem äro så utplundrade, att ej ens ett trasigt täcke finnes kvar. Såvidt vi ännu veta, är endast ett kompani kvar. Fyra korpraler och ett par personer äro dödade.

Inte minst orolig var jag för våra skolbarn liksom för läraren "Bokens" hustru, som ännu är långt ifrån stark. Herren vare lof, han bevarade oss alla i nåd!

En mängd löst folk fortsatte plundringen, när soldaterna slutat. Sämre tyg, bomull o. s. v., som soldaterna ej ansågo lönt att taga med sig, brändes i mängd. I evangelisten Tsao Chi Tao's hem plundrades ej mindre än sex gånger. Från staden fortsatte våldsverkarne plundringen i en del närbelägna byar.

"Herrens namn är ett befäst slott, den rättfärdige löper dit och varder beskärmad."

Många utomstående togo i natt sin tillflykt hit och likaledes till fru Chengs samt andra troendes hem. Det synes, som om många i farans stund ville söka tillflykt, där den lefvande Gudens namn åkallas.

Omgifven af sju vargar.

När Pehshui utstation öppnades, blef bland andra en ung man vid namn An vunnen för Herren. Han är en förhoppningsfull yngling, och vi tro, att Herren kommer att få använda honom i sin tjänst. Han är redan nu varm för Guds rikssak men lider af ett häftigt sinne och förgår sig ibland. Vi hoppas dock så innerligt, att vår unge vän, som af hela sitt hjärta vill vandra i Mästarens fotspår, mer och mer må komma att likna honom, som var mild och ödmjuk af hjärtat.

Han hjälper till på stationen i Hoiang. Blott $2^1/_2$ mil härifrån ligger hans hem. Också hans far har lämnat sitt hjärta åt Gud. En dag ville han gå ett ärende till sitt hem; dock tror jag, att han den dagen gick efter sin egen vilja. På vägen mötte han först en varg, så en till och så flera. Till sist såg han sig omgifven af sju vargar. Förtviflad såg han sig omkring. Ingen människa syntes till. Härute brukar man gärna, om man skall gå utanför städerna, vara beväpnad med svärd eller stora knifvar. An hade denna dag icke medtagit något till sitt försvar. En dryg halftimme tror han, att han och vargarna stodo och stirrade på hvarandra. Hvad skulle han taga sig till i sin nöd? Ingen människa kunde hjälpa, och ingen ensam person skulle ha vågat komma till hans hjälp emot sju vargar. Jo, han hade en Gud, som kunde hjälpa i all nöd, och till sin himmelske Fader ropade han om räddning från hvad som syntes honom som en säker död. Medan han i sin hjälplöshet ropar till Herren om räddning, tassar den ena vargen efter den andra bort, och han står där ensam på vägen.

Lofvande och prisande sin Gud skyndar han vidare. Ett stycke längre bort fick han se en man, som arbetade nere i en hålväg. Han ville varna honom och säga, att vargar funnos i närheten men kunde knappt få fram ett ord. Han förstod då, hur rädd han hade varit. An hade fått erfara, att faror lura på vägarna men också, att en trofast Fader vakar öfver de sina, och att han kan hjälpa och rädda till och med ur ulfvars gap.

Dagny B.

Familjenotis.

Den 12 dec. 1914 erhöllo makarna *Beinhoff* i Honanfu en *dotter*, som erhållit namnen *Dorotea Birgitta*. Hvile Herrens välsignelse i rikt mått öfver både den lilla och hennes föräldrar! Såväl mor som barn befunno sig, när meddelandet afsändes, utmärkt väl.

Hemkommen missionär.

Tisdagen den 2 d:s ankom till hufvudstaden via England—Norge vår syster *Emma Andersson*. Må Herren rikligen välsigna hennes vistelse i hemlandet!

Beskåden fälten!

En norsk syster, fröken Sofi Römcke, skrifver från Pich-chia i Shansi:

. . . Här i detta distrikt omkring Chaocheng och Hongtong, hvilka platser tillhöra pastor Ernst Taylors församling, hafva vi en stor skara troende, cirka 1,400 församlingsmedlemmar, af dem 450 kvinnor. Vid stormötet förliden vår blefvo 103 döpta. En tredjedel af dessa voro kvinnor, några skolgossar, de flesta män. Detta är den största kristna församlingen i Shansi, och vi glädja oss öfver en så stor skara. Men ändå utgör den blott en försvinnande del af dessa tusenden och åter tusenden, som bo nere på slätterna och uppe på höjderna i otaliga byar och städer, som ännu befinna sig i mörker.

Våra kristna äro fördelade på cirka 200 byar, och i 40 af dessa hafva de små kapell. Dessa bestå i allmänhet blott af jordhyddor. I dem samlas emellertid de troende hvarje söndag till gudstjänst äfven från kringliggande byar. Hvarannan söndag kommer någon resande predikant. Dessemellan få de reda sig själfva. Vanligen är det någon äldre troende eller mer framstående i skaran som leder. Ibland samlas de till ett litet möte hvar afton för att stärkas genom ordet och bönen. De slå då tre gånger på ett stycke järn, som får utgöra deras kyrkklocka. Det höres öfver hela byn, och så komma de alla, män, kvinnor och barn, t. o. m. blott ett par månader gamla. Hvilken glädje är det icke att få sitta ned ibland dem, och hur påminner det icke om hemlandet att få samlas med en sådan liten troende skara! Så var det sista påskaftonen, då jag hörde en ung skollärare tala, som hade blifvit omvänd för ett år sedan. Hur han fröjdade sig öfver frälsningen i Kristus! Han talade öfver 2 Kor. 6: 14 om vikten att gå ut från världen och lefva helt för Gud. Han var den förste, som blef omvänd i sitt hem, men nu hade han fått både föräldrar och syskon med på vägen till himmelen. Han var så varm och nitisk för själars frälsning och bad om förbön att kunna brukas af Herren. På söndagarna brukade han besöka skolbarnens hem i andra byar för att vittna om Gud.

I ett par byar, som jag har besökt, äro alla afgudar utrotade och har afgudatemplet förvandlats till kapell. Hämed har jag icke sagt, att alla blifvit personligen kristna, tyvärr icke. Katolikerna hafva ganska mycken makt i detta distikt, och ofta är en by delad mellan evangeliska kristna och katolska.

Hvarhelst man färdas i dessa små kretsar, hör man pastor Hsis sånger sjungas med lif och lust. De äro sammanväxta med folket. Öfver hufvud taget märker man, hur pastor Hsi, som tog upp arbetet här 1883, varit den andlige fadern och grund-

läggaren af arbetet. Hur förstod han icke att taga sitt eget folk på det rätta sättet! Man ser nu bland de kristna frukten af hans enkla tro på Gud och hur han i tro handlade därefter. Mycket skulle jag kunna berätta om deras böner för de sjuka rundt omkring i dessa små församlingar, böner, som ofta hafva åtföljts af helbregdagörelse och stärkt dem i tron.

Liksom grundläggaren af arbetet här var en infödd, så har den fortsatta ledningen af arbetet hufvudsakligen legat i de inföddas händer. Flera af pastor Hsis medhjälpare lefva ännu och äro de egentliga ledarna. Fyra af dem äro "äldste" i församlingen, och därtill äro omkring 30 diakoner, valda rundt omkring i distriktet, hvilka äro herdar hvar och en öfver sin lilla hjord. Hvarje månad samlas alla dessa i Chaocheng för att samråda och bedja för arbetet. Gripande har det varit att höra dessa starka män af fulla hjärtan sjunga vissa af pastor Hsis sånger, skrifna direkt för dem, såsom t. ex.: "Jesus har valt mig att vara herde och vårda hans små lamm" eller "Två och två skickade ut i Jesu namn för att förkunna det glada budskapet och vara allas tjänare."

Pastor Hsis hustru lefver ännu och har i många år arbetat bland kvinnorna i Chaocheng, där hon och en kär gammal kvinna, fru Wang, ha gått från hus till hus och besökt nästan hvarje hem i byn. Ehuru fru Hsi blott är 63 år gammal, känner hon sig trött och skröplig. Hon har nog också något hjärtfel. Viljen I icke bedja för henne, kära vänner, att hon med förnyad kraft må kunna fortsätta att vara den moderliga hjälparinnan och vännen för alla dessa kvinnor? Det har varit så kärt att lära känna fru Hsi. Hon, fru Wang och jag hafva haft välsignade stunder omkring Guds ord och bönen på e. m., när vi icke varit ute i byarna. Det är med tack till Gud, jag ser tillbaka på detta år, som i sanning varit rikt på nya erfarenheter, och som jag hoppas, skall få bli till stor hjälp i framtiden. Detta arbete är nämligen så olika allt, hvad jag förr sett i Kina. Här har det varit att undervisa de kristna, medan vi på andra platser arbetat mer direkt för hedningarnas frälsning. Behofvet af hjälp och undervisning är stort på båda hållen. Men här börja de infödda kristna, som förut hafva fått hjälp till bibelundervisning, att själfva resa omkring i distriktet och hålla en veckas bibelklass i by efter by samt lära kvinnorna att läsa bibeln.

Tacksägelse- och böneämnen.

Arbetet bland fångar i Hoiang. — Goss- och flickskolorna i samma stad (sid. 27). — De "frivilliga" i Puchenghsien. De vid stormötet 6 döpta och de 16 nyantecknade sökarna. Villigheten bland befolkningen i Puchengdistriktet att lyssna till och köpa Guds ord. Opieasylarbetet i Hsiao-I (sid. 27, 28). — K. F. U. M. i Yuncheng. En infödd medarbetare, som *helt* kan ägna sig åt detta viktiga arbete (sid. 28). — De af fru Augusta Berg omnämnda kvinnliga opiepatienterna (sid. 28). — Att Gud i sin nåd bevarade vår syster Maria Hultkrantz, hennes medhjälpare och skolbarnen under soldatupproret i Sinan (sid. 28). — Att Herren genom alla faror lyckligt fört fröken Emma Andersson åter till Sverige (sid. 29). — Den skörd som uppspirat efter pastor Hsis sådd. — Fru Hsi och hennes verksamhet (sid. 29, 30).

Svenska kyrkans mission.

Denna mission arbetar såsom förut under en lång följd af år i *Sydafrika* och i *Indien*.

I *Sydafrika* arbetas bland zulufolket i Natal, dit också det egentliga zulufolket räknas, och i Transvaal samt bland karungofolket i Rhodesia.

Arbetet bland zuluerna utföres på 7 hufvud- och 3 bistationer jämte några predikoplatser.

Sedan år 1912 äger ett samarbete rum med Norska missionssällskapet och Berlinermissionen för fostrande af infödda evangelister, lärare och präster.

Missionsarbetarne på detta fält utgöras f. n. af 14 pastorer, 11 lärarinnor och 3 sjuksköterskor. I dessa siffror äro de tjänstlediga och nyintagna missionsarbetarna medräknade. De infödda medarbetarna äro 89, af hvilka en är prästvigd, och skulle ytterligare fem invigas vid nyårstiden.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick vid 1913 års slut till 5,039 i Natal, Zululandet och Transvaal samt 12 i Rhodesia. Härtill komma hednakristna till ett antal af 1,592, hvilka för någon tid vistas i Johannesburg och där stå under missionens vård. I 64 skolor undervisades 2,060 barn.

Missionen har i Dundee ett sjukhus, Betania, där under år 1913 vårdades 275 patienter.

I *Sydindien* arbetar missionen bland Tamulfolket i Tamullandet och på ön Ceylon.

Här räknar missionen f. n. 11 pastorer, 1 lärare, 1 missionsläkare, 7 lärarinnor och 1 sjuksköterska, hvartill komma 182 infödda medhjälpare, bland dem 4 pastorer, 147 lärare och lärarinnor, 19 kateketer och evangelister samt 12 bibelkvinnor.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick den 31 dec. 1913 till 2,625. Skolorna voro då till antalet 57 med 3,177 lärjungar.

I *Tirupatur* har missionen ett sjukhus, år 1912 besökt af 12,340 patienter (besökens antal inalles 30,276) och där 730 operationer utfördes. Sjukhuset måste år 1913 stängas på grund af läkarens, d:r Kugelbergs, hemresa.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under januari månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
2.	Tofteryds Ungd.-fören.	100:	—
3.	»Ett löfte till Herren», G. J., Mariestad	25:	—
4.	Bankeryds Kristna Friförsamling	50:	—
5.	Jkpgs mfg, till A. och A. Bergs underhåll	1,845:	24
6.	Gåfvor till A. och A. Bergs underh. gm Jkpgs mfg	599	76
	Transport	2,620:	—

N:o		Kr. Ö.
	Transport	2,620: —
7.	Jkpgs mfg	55: —
8.	H. P:s sparbössa	1: 30
10.	»Från en hemgången missionsvän» gm J. F., Ullervad	15: —
11.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena, gm A. B.	20: —
13.	I. B—g, Forssa bruk	5: —
14.	P. E. E., Kumla	20: —
15.	Sparb.-medel från Hvetlanda mfg	86: —
16.	»Juloffer» från två systrar	10: —
17.	Sparb.-medel gm M. K.	6: 55
18.	»Juloffer» gm d:o	2: —
19.	C. A., Vadstena	1: 88
20.	A. T.	100: —
21.	H. S., Uppsala	25: —
22.	Dl.	5: —
23.	»Ur Marias sparbössa», gm S. L., Ystad	25: —
24.	Rab. å H. S. Ö., fr. d:o d:o	2: 25
26.	Offer vid Bibelklass i Hassle	25: 50
27.	Kollekt i Månstorp, gm A. P.	21: —
28.	Resebidrag gm d:o	2: —
29.	Kollekt i Åsbotorp, gm A. W.	18: 23
30.	Resebidrag gm d:o	2: —
31.	Kollekt i Lerdala, gm R. H.	8: 10
32.	Mariestads mfg, gm C. O.	5: —
33.	Kestads mfg, resebidrag gm M. J.	4: —
34.	C. A., Visby	34: —
35.	Vid sparb.-tömning i Betesdakyrkan, Sthlm	485: 56
36.	»Blommor på fru Fridéns graf»	10: —
37.	R. A., Gefle	10: —
38.	D:o d:o, Julgåfva	25: —
39.	»Mammas sparbössa»	10: 70
40.	»Barnens d:o»	12: 56
41.	Sparb.-medel från Mörteryd, gm J. C.	40: —
42.	D:o från Söndagsskolb. i Flisby	12: —
43.	»Mamma»	25: —
48.	J. N., Kramfors, till A. och A. Bergs underhåll	3: 65
49.	»En dukat»	8: 40
50.	Sparb.-medel fr. söndagsskolb. i Boda	20: 70
51.	Bogla mfgs arbetsförening	52: —
53.	Sparb.-medel från S. E., Sköfde	8: 50
55.	S. J., Örebro	300: —
56.	C. och H. W—k, Jkpg	25: —
57.	L. M. F., till M. Nylins underh.	300: —
58.	E. F., Södertelje	20: —
59.	M. L., Hedemora	15: —
60.	H. J., Rönneshyttan	3: 65
61.	K. och J. B., Tranås	200: —
62.	»Ett löfte», F., Näsåker	5: —
63.	Sparb.-medel från Fullösa mfg	9: —
64.	»Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	5: —
65.	I. Ö:s sparbössa, Västerhiske	5: —
66.	»Ur en tjänarinnas sparbössa» gm C. A.	5: —
67.	Kollekt och sparb.-medel från Hassle missionsförening	139: 23
68.	Kollekt och sparb.-medel fr. Mörtevik	34: 58
73.	E. S., Kristianstad	4: 37
75.	Kinagruppen i K. F. U. K., Gtbg, gm K. M. A., till Agnes Forsbergs underh. 600: —	
	K. F. U. K:s centralfören., gm K. M. A., till Maria Björklunds underh. 600: —	1,200: —
76.	E. B., Sthlm	5: —
77.	A. G., Hagaberg, sparb.-medel	15: —
78.	E. K., Högsbyårhult, d:o	15: —
79.	Kollekt vid missionsfest i Hackvads kyrka	30: —
80.	A. L. N., Helgesta, sparb.-medel	13: 20
	Transport	6,192: 91

N:o		Kr. Ö.
	Transport	6,192: 91
81.	Sparb.-medel, Hackvad	20: 64
82.	D:o från Kinne—Vedums mfg	43: 50
83.	J. Å., Nyvik, gm F. F., Sundsvall	5: —
84.	F. W., sparb.-medel	15: —
85.	Familjen J., Nafvekälla	10: —
86.	S. W., Mariestad	5: —
87.	Barnföreningen i Eckereda	35: —
88.	T. K., Simtuna	10: —
89.	A. H., d:o	25: —
90.	K. S. Ö., gm C. W., Rönne	8: —
91.	P. O. A., Hagmuren, sparb.-medel	4: —
92.	Husaby och Sjelfums mfg., sparb.-medel	60: —
93.	V. Kleva och Kjestads mfg., kollekt och sparb.-medel	145: 32
94.	Kollekt i Knista kyrka	6: 24
95.	D:o i Hidinge d:o	22: 07
96.	Säbylund och Folketorps Ungd.-fören, Kumla, till V. Westers underh.	125: —
97.	J. K., Sanda	22: —
98.	Tackoffer vid Bibelkursen i Skärstad	194: 52
99.	Från N. Skärstad, gm N. H.	50: —
100.	»Libanons» söndagsskola	12: 47
101.	Sparb.-medel från Flisby	102: 14
102.	Kollekt i Flisby	16: 02
103.	A. och L. S., Sthlm, sparb.-medel	42: 43
105.	Timmersdala mfg	5: —
106.	Kollekt i Boterstena	7: 21
107.	Sparb.-medel från Karlskrona, gm H. A.	66: 50
108.	»Herrens del»	15: —
113.	»Ur Davids sparbössa»	14: 25
114.	M. L. L., Tyringe	100: —
115.	Sparb.-medel gm H. B, Hofva	40: —
116.	»Juloffer i Jesu namn»	35: —
117.	D:o gm H. B.	2: —
118.	Galtås mfg, 2 Kor. 8: 9	20: —
119.	Sparb.-medel, K. F. U. K., Kristianstad	17: —
120.	Tillägg till kollekten Trettondagen	1: —
122.	M. och E. J., Ödeshög	39: —
123.	Missionsauktion i Örberga	90: —
124.	Mörlunda mfg	30: —
125.	Ukna mfg	25: —
126.	Kollekt m. m. i Kumla, gm G. P.	76: —
127.	»Offerslantar från skola och hem», gm E. H.	16: 25
128.	Insaml. vid missionsfäst i Edsberg	28: 09
129.	Skördefäst i Lofta	40: —
130.	Kinakretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underhåll	300: —
131.	I—l	100: —
132.	Sparb.-medel från Värnamo	32: 15
133.	K. H. N., Säfsjö, ur sparbössan	10: —
136.	A. N., Gropen	10: —
137.	Kollekt och sparb., Fjugesta	20: 51
138.	A. och H., sparb.-medel	7: —
139.	Tomastorps mfg	30: —
140.	P. O. O., Månsta	5: —
141.	T. E. E., d.o	5: —
142.	T. L. E., d:o	5: —
143.	L. W., Figeholm	4: —
144.	Samlade ettöringar från vänner i Köping	25: 44
145.	Sparb.-medel gm E. D., Sollebrunn	8: 25
148.	Kollekt vid möte i Örebro	104: 75
149.	Bönekretsens sparbössa, Örebro	13: 62
150.	Fru L:s d:o d:o	17: 75
152.	»Okänd» gm E. G., Sollefteå	10: —
153.	D. U. Ö. G., gm d:o d:o	1: —
154.	»Okänd», sparb.-medel	3: 20
155.	»Juloffer», gm A. J., Mossle	7: 55
156.	P. G. P., Kungsbacka. Ps. 65: 5, 6	500: —
158.	Resebidrag gm S. J., Örebro	10: —
160.	D. H. T.	30: —
161.	H. G.	30: —
162.	C. E., Sthlm, till M. Ringbergs underh.	100: —
163.	Häggums mfg	25: —
	Transport	9,254: 78

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	9,254: 78	
164.	Lilla Sv. Barnt. Exp., Jkpg	11: 50	
165.	»En sparbössa», gm M. H., Björnö	2: 19	
166.	»En julpåse», gm d:o, d:o	3: 30	
167.	Söndagsskolbarnen för 1914	2: 63	
168.	Insaml. af barnen, S. och I. L., Älfsbyn	1: 77	
169.	»Herrens tionde»	12: 62	
170.	A. H., Norrköping	5: —	
171.	»Af lilla Gunnar»	1: —	
172.	Edsbergs syförening	20: —	
173.	P. N., Gräsbo, sålda stolar	24: 60	
174.	Syföreningen i Eckenäs	162: 50	
175.	Sparbössan å pastorsexp., P. A. B., Halltorp	5: —	
176.	R. F., Helsingborg	10: —	
177.	H. V., Visby, gm M. S.	5: —	
180.	Grebo mfg	55: —	
182.	S. J., Örebro, resebidrag	15: —	
183.	L. P. J., Skärstad	50: —	
184.	Sjötorps församling	50: —	
185.	S. A. B., Åstorp	5: —	
191.	G. S., Boda, Prov. å S. L.	2: —	
192.	»Herrens del», af O. S.	25: —	
193.	Åkers mfg	25: —	
194.	Ljungbergs mfg	60: —	
195.	L. P. L., gm M. N. O., Husqvarna	10: —	
196.	N. N. S., gm d:o	5: —	
197.	N. N. L., gm d:o	2: —	
198.	E. O. gm d:o	3: —	
199.	»Ur bössan»	18: —	
200.	L. K., gm B. J., Sigtuna	2: 25	
202.	»Herrens tionde»	5: —	
203.	Naglarps Ungd.-fören., kollekt	29: 07	
205.	Ps. 23: 3	30: —	
206.	E. H., Sthlm	5: —	
207.	»En liten blomma på Mag. K. Sunds graf 21/1 1915	5: —	
208.	J. H., Norrköping	5: —	
209.	Kollekt i Hedvigs kyrka, Norrköping	60: —	
210.	K. F. U. M. och K. F. U. K., Norrköping, resebidrag	30: —	
211.	Kollekt i Kimstad	120: 30	
213.	H. J., Motala, gm G. G.	1: 40	
214.	»Onämnd», d:o gm d:o	4: 48	
215.	J. v. K., Sthlm	10: —	
216.	Karlslunda syförening	50: —	
217.	M. S., Sthlm, sparbössemedel	6: 62	
218.	F. och H. P., gm M. E. B., Ödeshög	10: —	
219.	Ungd.-förening. i Lanna	30: —	
222.	M. v. P., gm A. de B., Sthlm	20: —	
224.	S. T., Maspelösa	300: —	
225.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn», af O. och H. K., Lund	5: —	
229.	»Julpåsar från Näfvelsjö»	1: 50	
230.	M. W., Näfvelsjöås	2: —	
231.	»Ett löfte till Herren»	5: —	
232.	Kollekter från Skede Ungd.-fören., 18—21 jan.	25: 75	
233.	»För dem, som samla in skörden»	20: —	
234.	Kollekt i Mamrelund 22/1	12: 31	
235.	Kollekt i Holsby 23/1, 24/1	23: 25	
236.	Kollekt i Slättåkra, gm C. G. A.	17: 87	
237.	G. S., Slättåkra	10: —	
238.	Från två onämnda i Nye	5: 50	
239.	Kollekt i Nye, gm E. A.	16: 70	
241.	Mal. 3: 10. S. och E. för Kina	4: 00	10,719: 89

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
1.	Betlehemsk. barnmfg. för fyra kin. gossar	200: —	
9.	Söndagsskolan i Lindesberg, för en kinagosse	46: —	
25.	Lilla Sv. Barnt. Exp., Jkpg, till barnen i Kina	27: —	
44.	A. G—d, Djursholm, för Sie Fu-cheo	20: —	
	Transport	293: —	10,719: 89
45.	E. O. U., Sthlm, för Chi Ming-ko	50: —	
46.	Syföreningen i Bäckershov, till R. B:s verksamhet	30: —	
47.	Söndagsskolb. i Forssa, till R. B:s söndagsskolv.	7: —	
52.	L. H. L., Visby, till H. Linders verksamhet	15: —	
54.	M. L. E., Sthlm, för en gosse i Tjäders skola	50: —	
69.	Till Ishih skola, gm E. G., Engelholm	6: —	
71.	E. J., Gtbg, till E. Ohrlanders bibelkvinna	100: —	
72.	M—L—t, till d:o d:o	100: —	
74.	»Från en bibelklass i London», gm C. och E. B.	78: —	
109.	M. F., Herrljunga, till Kvinnl. sem.	11: 37	
110.	E. O., till skolverksamheten	2,000: —	
111.	D:o, för evangelister	1,450: —	
112.	D:o, för Chongsins utb. till evang.	150: —	
121.	S. H., Alingsås, till gatukap. i Chiechow	10: —	
134.	A. G—d, Djursholm, till en lärares lön	200: —	
147.	»Onämnd, Jönköpingsbo», bidrag till en lärare	100: —	
151.	H. T. och E. B., för infödd evang. i Yuncheng	50: —	
157.	M. M., Vättersnäs, till skolverksamh.	30: —	
159.	J. D., till H. Tjäders skola i Chiechow	18: —	
178.	Visby femöresförening, till H. Linders verksamhet	26: —	
179.	»Kristdala», till gästemottagning på A. Erikssons station	2: —	
181.	S. J., Örebro, till M. Ringbergs verksamhet	500: —	
186.	»Missionsvännen» i Björka, till skolv.	265: —	
187.	»På ditt ord Herre», till d:o	75: —	
189.	»På ditt ord Herre», till J. Olssons kolportörv.	10: —	
190.	»På ditt ord Herre», till husinköp i Hoiang	15: —	
201.	Sågkvarns Ungdomsfören., till Anna Erikssons verks. bland barnen	40: —	
220.	S. L., Kristinehamn, för en troende lärare	100: —	
221.	S. A., Visby, för skolv.	25: —	
223.	S. T., Maspelösa, för Chang Ching-cheng	200: —	
226.	M. E., Bäckershov, sparb.-medel, för Berglings söndagsskolv.	13: —	
227.	Sparb.-medel från söndagsskolbarnen i Bäckershov, till d:o	5: —	
228.	Å., till M. Ringbergs gatukapell	10: —	
240.	Ränta å H. L:s fond, till infödd evangelist å Berglings station	251: 18	
242.	Daggryningen i K. M. A., till en lärarinna i Puchow skola	150: —	6,435: 55

Missionshemmen:

N:o		Kr. Ö.	
12.	A. B—g, till Barnens Hem	10: —	
70.	S. A., Brodderud, rab. å H. S. Ö., till Barnens Hem	15: —	
104.	»Onämnd», till Barnens Hem	10: —	
135.	L. H., Sthlm, till Robertslund	20: —	
146.	A. H., Köping, till Barnens Hem	5: —	
188.	»Missionsvännen», Björka, till Barnens Hem	50: —	
204.	A. B., gm H. L., till Robertslund	100: —	
212.	I. W., Linköping, till Barnens Hem	3: —	213: —

Summa under januari månad 1915 kr. 17,368: 44

Med varmt tack till hvarje gifvare!

"Detta kommer från Herren Sebaot: han är underbar i råd och stor i vishet." Es. 28: 29.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.